

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 186 - 25 Kuruş

5 - Aralık - Çarşamba - 1951

SİZ VARSINIZ DA ONDAN.. BU SURETLE AYAGIMDAKI ACIYI UNUTYORDUM. FAKAT SİZ GİDİNCE ACI YİNE BAŞLIYACAK..

ZAVALLIK.. SİZE ÇOK ACIDIM. GİDELİM BARI..

İLKBAHAR İHLAMUR VE HELE AY IŞIĞI İKİ GENÇİ BİRBİRİNE İYİCE YAKLAŞTIRDI

BURADA AYRILABİLİR MİYİZ MÜHENDİS BEY.. BİR AZ DAHA YÜRÜYE.. BEN ŞUEV DE OTURUYORDUM. MAÇAR OLDUĞU NUZDAN BAŞEDİYORDUNUZ.

... FAKAT ANNEM İTALYAN OLDUĞU İÇİN DİLİNİZİ İYİ KONUŞUYORDUM. İTALYAYA GELELİ BİR SENE OLDU. EVİMİN ÖNÜNE GELDİK.. PEKİ ŞİMDİ SİZİ EVİNİZE KİM GÖTÜRECEK.. HAYALİNİZ. SİZİ DÜŞÜNEREK YOLU ÇOK KISALTACAĞIM..

SUZAN GÜLÜMSEDİ.

YA AYAGINIZ?

SAHİ.. O HİÇ AKLIMA GELMEMİŞTİ. DALGINLIK.. DAHA DOĞRUSU AKLIM HEP SİZ DE OLDUĞU İÇİN UNUTKANLIK..

ALLAHA İSMARLADIK MÜHENDİS BEY..

BİR DAKİKA.. NE ZAMANA KADAR ALLAHA İSMARLADIK? YARINA KADAR MI?

SUZAN BİRDENBİRE KAÇTI..

ALLAHA İSMARLADIK..

BENİ ÜZMEYİN HAYDI YARINA KADAR ALLAHA İSMARLADIK DEYİN..

KAPI KAPANDI YARIM SAAT SONRA YAZIHANESİNİN BAŞINDA

HESAP CETVELİM NEREDE.. HAY ALLAH BU DALGINLIĞIMIN CEZASINI... HAYIR VERMESİN.. SUZAN DALGINLIĞIM SAYESİNDE TANIDIM

LEON KALEMİ MASA-
NIN ÜZERİNE FIRLATIP
SUZANI DÜŞÜNMEĞE
BAŞLADI

NE SEVİMLİ YÜZ.. NE
BERRAK GÖZLER.. MA-
CARMİŞ.. MACARLARIN
BU KADAR GÜZEL OLDU-
ĞUNU DA HİÇ BİLMİYOR-
DUM.. İSMİ DE KENDİDE
GÜZEL.. TAM BENİM BE-
ŞENDİĞİM TİP..

BİR MÜDDET DÜŞÜNDÜKTEN SONRA TELEFON REH-
BERİNE KOŞTU.

ALO.. KAZAZEDELERE YARDIMI
SEVEN MATMAZEL İLE Mİ KONUŞUYO-
RUM.. SENİ RAHATSIZ ETTİM SUZAN
ÖZÜR DİLERİM.. FAKAT AYAK BİLEĞİM
O KADAR ÇOK ACIYOR Kİ.. SESİNİ İŞİ-
TİRSEM İZTIRABIM AZALIR DİYE
TELEFON ETTİM.

AMA BU SAKI-
TE Mİ.. SİZ
DE BİRAZ OY-
NAKLIK VAR.

2/2

ZAVALLI BİR TOPALIM
BEN SUZAN.. BANA ACIYIN.. KONUŞSANIZA
AKLINIZDAN GEĞENİ SÖYLEYİN.. MESELÂ :
"SEN SEMPATİK BİR DELİKANLISIN," DE..
"HOŞUMA GİTTİNİZ," "SENİ BİR
AN EVVEL GÖRMEK İSTİ-
YORDUM," GİBİ SÖZLER

MÜTEVAZİ DEĞİ-
LİM.. İŞTE HEPSİ BUNDAN
İBARET.. MADENKİ İLTİ-
FAT HUSUSUNDA BU KA-
DAR HASİSSİNİZ. BARI YA-
RIN NEREYE GİDECEĞİ-
NİZİ SÖYLEYİN..

BİLMEM.. FAKAT
BÜTÜN GÜN EVDE
KALMIYACAĞIM DA
MUHAKKAK.. EL-
BETTE BİR YE-
RE GİDECEĞİM

KÜÇÜK
BEY
ÇOK KEN-
DİNİ BE-
ŞENMİŞ
OLDUKLA-
RININ FAR-
KINDALAR
MI?

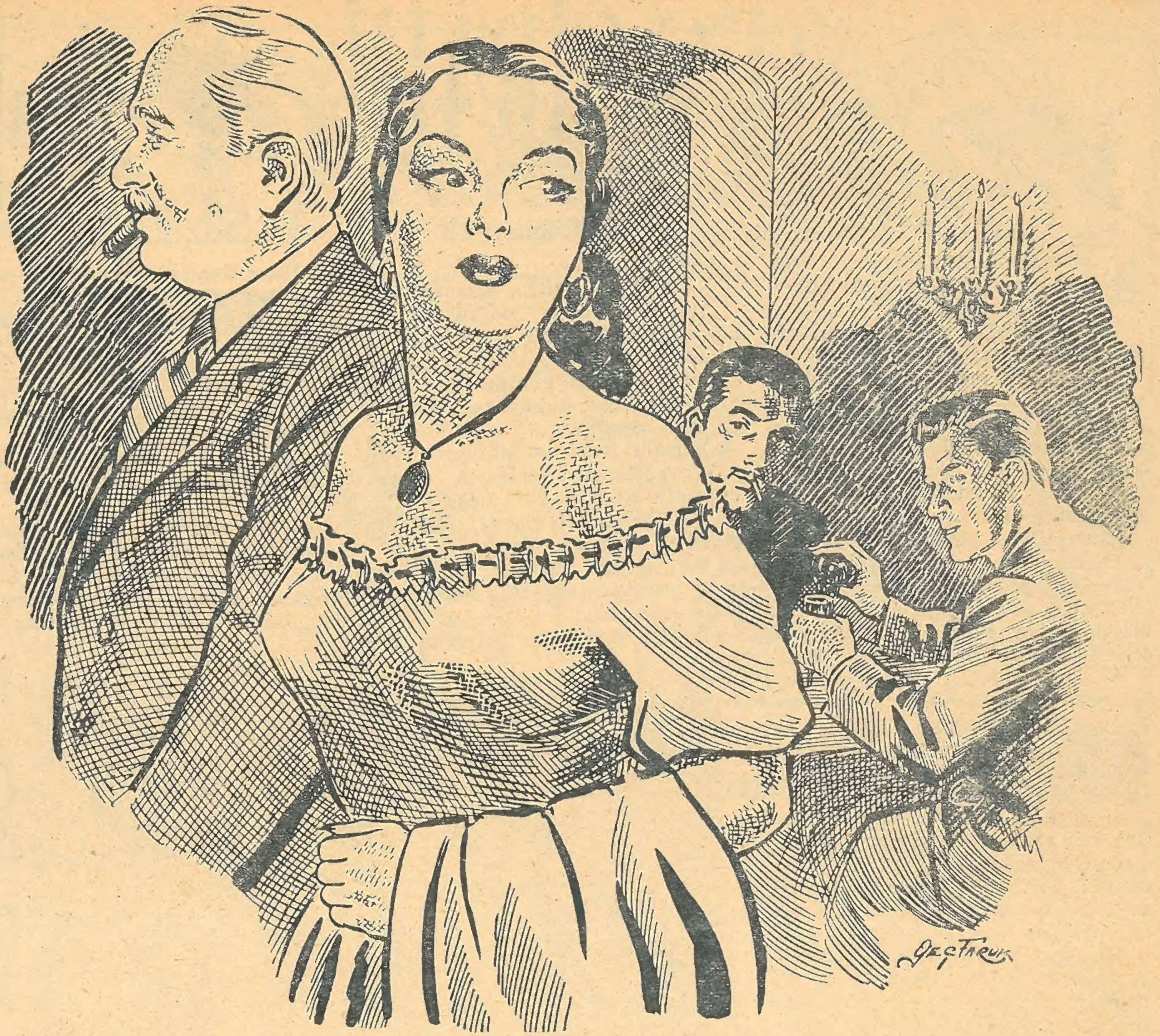
NE İYİ.. BEN YARIN BEŞE
DOĞRU PO NEHRİNDEKİ
ORTA ÇAĞ ŞATOSUNA GİDE-
CEĞİM.. ÇOK GÜZELMİŞ..
SİZE DE TAVSİYE EDERİM..
O SAATTE ORADA BULUNUN
ANLAŞTIK MI?

BİR DAKİKA MÜHENDİS
BEY.. BEN PEKEMİN
DEĞİLİM GELECE-
ĞİMDEN..

1862
ARKASI
VAR

İspanyol Asılzadesi

Yazan: Maurice Dekobra
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Otele fevkalâde güzel bir kızla babası gelmişti.

Balkonun önündeki koltuğa oturmuş, Cezayir körfezinin âşina manzarasını seyretmekteyken arkadaşım Lionel rüzgâr gibi odadan içeri girdi ve:

— Gördün mü? dedi.

— Kimi?

— Otele gelen İspanyol dilberini.

— Hangi dilber?

O zaman Lionel vaziyeti etrafla anlattı: Otele, fevkalâde güzel bir kız ve daha ilk görünüşte ne gibi bir şahıs olduğunu belli eden bir ihtiyar gelmişlerdi. Kızın güzelliğiyle aklı başından giden Lionel hemen haklarında malûmat edinmişti. İhtiyarın adı Don Gomez de Mendoza Y Rigator idi ve İspanya'nın tanınmış asillerindendi. Esmer güzeli ise onun kızıydı. Sözlerini:

— Seninle iddiaya girerim ki, yemek salonuna indikten beş dakika sonra ona âşık olacaksın, diyerek bitirdi.

Ne tesadüftür ki yemekte, Don Gomez ve kızıyla aynı masaya düştük. Hakikaten nefis bir şeydi. Lionel kulağıma eğilerek:

— Ne haber? diye sordu.

— Onu bir defa kucaklayabilmek için, beş yaşında bir boğa tarafından boynuzlanmağa razı olurum, dedim.

— Mesele beş yaşındaki boğa

meselesi değil. Onunla ne yapıp yapıp tanışmamız lâzım.

Ertesi gün odamda kitap okumaktayken otel hizmetkârlarından biri gelerek:

— 66 numaradaki arkadaşınız sizi çağırıyor, dedi. Acele yanına gitmeniz lâzımmış.

— Hastalandı mı?

— Vallahi bilmiyorum beyim.

Lionel yatağının üzerine boylu

boyunca serilmişti. Koklamakta olduğu eter şişesini burnundan uzaklaştırarak:

— Bu kadar saadet fazla değil mi? diye söylendi. Düşün ki onunla tanışmağa, randevu almağa muvaffak oldum... Bu sabah parkta onunla neler konuştuk bir bilsen.

— Nasıl konuşabildin? İspanyolca bilmiyorsun ki.

— İspanyolca bilmeme ne lü-

zum var. O bülbül gibi Fransızca konuşabiliyor. Bu akşam saat on birde bahçede buluşacağız... Bu kadar saadet fazla değil mi? Aklım başımdan gitti.

O akşam yemek yiyemedi. Bacakları titriyor ve masanın altından benimkilere vuruyordu. Saat on bire epey varken yanımdan ayrılıp bahçeye koştu. Gıpta ile arkasından baktıktan sonra ben de odama gittim ve Lionel'in telâş yüzünden yarıda bırakmış olduğum kitabı okumağa başladım.

Saat on bir buçuğa doğru müthiş susadığımı hissederek zile bastım. Hizmetkârlardan gelen giden olmadı. O zaman Lionel'in odasında şarap bulunduğunu hatırlıyarak odamdan çıktım.

Tam koridorun köşesini dönerken, şüpheli nazarlarla etrafı kolaçan eden bir şahsın Lionel'in odasına girdiğini gördüm. Olduğum yerde ne yapacağımı bilmeden duruyordum.

Aynı adam üç-dört dakika sonra dışarı çıktı ve yine ürkek ürkek etrafına bakındı. O zaman onu tanıdım. Esmer güzelinin babası olan İspanyol asılzadesiydi... Şaşkın şaşkın orada beklerken asansörün gürültüsü duyuldu. Bu defa gelen Lionel'di. Hali, saadet içinde yüzmekte olduğunu derhal belli ediyordu. Yanıma gelince:

— Ah! dedi. Ne dakikalar geçirdim. Kız, kız değil, sanki bir avuç ateş...

Onu susturarak:

— Benimle gel, dedim.

— Nereye?..

— Odana.

Odasına girdiğimiz zaman, kıymetli eşyalarını koyduğu çekmeceyi açıp baktı. Bomboştı; kâğıt - kaleminden başka bir şey kalmamıştı. Başını elleri arasına alarak:

— Eyvah, soyuldum, dedi. Kim yapmış olabilir bunu?

— İspanyol asılzadesi, diye cevap verdim.

Rejisörün Karısı

Yazan: Silvana Fasan

Çeviren: Vahit Orgun

Meşhur rejisör René Garçant'ın Ginditta Celain ile evlenmesine geçen Pazar günü hâdise sebep Rejisörün karısı!

O gün, René ile parkta dolaşırken, Ginditta yolumuzu kesmiş ve René'den imzalı bir resim istemişti. Sinirli ve aksi bir adam olan René, kızın yolumuzu kesişine kızmış ve resmini böyle her önüne gelen kimselere veremeyeceğini bildirmiş-

ti. İnâtçı bir kız olduğu anlaşılan Ginditta ise bu sözlere aldırış etmemiş ve imzalı resmi istemekte ısrar etmiş, böylece aralarında münakaşa hasil olmuş ve bir aralık sinirlerine hâkim olamayan René, indirdiği bir yumrukla kızı yerlere sermişti.

Sademe neticesinde sol dizi incinen ve bir dişi kırılan Ginditta, kaldırıldığı hastahaneden René Garçant'a haber yoluyla aleyhinde

dava açarak yüz bin liralık maddi ve mânevî zarar-ziyan talebinde bulunacağını bildirmişti. Bu haberi alan René, burnundan soluyarak yanına koştu ve:

— Allah aşkına, bana akıl ver, dedi. Bu kötü durumdan nasıl kurtulabilirim?

Yapacak bir şey yoktu. Ginditta mahkemeye müracaat ettiği takdirde mutlaka kazanacaktı. Aklına gelen en müsait hal çaresini arkadaşına bildirdim:

— Azizim ya mahkemeye gitmeden kızla anlaşmağa bakar ve pazarlık neticesinde kendisine birkaç bin lira ödersin veyahut kızla evlenirsin.

René bir müddet düşündükten sonra:

— Evlenmeyi tercih ederim; dedi. Böylece hâdiseden bir hafta sonra René ile hayranı Ginditta evlendi; ben de şahitleri oldum.

Aradan on gün geçti. Bir gün René Garçant burnundan soluyarak bana geldi ve şapkasıyla paltosunu çıkarmağa bile lüzum görmeden karşıma dikildi. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Beni yukarıdan aşağı süzdükten sonra:

— "O karının zehirli bir yılan olduğunu, hayatı bana cehennem edeceğini biliyordun; buna rağmen evlenmemi tavsiye ederek başımı yaktın. Bana gazezin mi vardı? Bunun intikamını senden alacağım!"

(Arkası 14. sayfada)

ATES SİPAHI

Yazarı: Rebia Sakir

Tarihî Roman: 10

Kahvedekilerden biri sıkı adamın kolundan tutarak heyecanla sordu:

— İyi biliyor musun? Gözümle gördüm mü? Hünkâr mı?

— İyi biliyorum ağa. Gözümle gördüm... Hünkâr, tâ kendisi... Kahvedekiler birden bire ayaklanıvermişlerdi... Fakat hayret!... Genç sipahi hâlâ çubuğunu tutturmuş, tütün içiyor, yerinden bile oynamıyordu...

Maazallah! Bu herif padişah korkusu nedir bilmez mi?... Hünkârın gazabından irkilmez mi?...

Kahve ağası Hasan birdenbire titizleşivermişti... Elini kolunu sallıyarak dağlar delisine yaklaştı:

— Bre zorba!... Başımı nâre mi yakacaksın?... Söndür şu çubuğunu bre hınzır!...

Dağlar delisi şaşkın şaşkın bakarak sordu:

— Neden? Ne oldu?...

— Bre hâlâ neden? diyorsun... Sen hünkârdan korkmazsın, haydi bunu hoş görelim... Ya bizi kementle boğdurup leşimizi mi sermek istiyorsun? Söndür bre it oğlu çubuğunu!...

Hasan Ağa, gazapla, hiddetle ileri doğru atıldı. Çubuğu genç Sipahinin elinden kaçmak için uzandı... Fakat dağlar delisi hızla dikilerek, şişman, bodur ağanın yüzünü şiddetle toklatladı:

— Bre tulum!... Elimden çubuk almak senin gibi yiğite mi kaldı?... Çek elini!...

Bu tokat kahveyi bir anda alalak bullak etti... Geriliye geriliye yere yuvarlanan ağa, homurdanarak bağırdı:

— Koman zorbayı! Bre vurun köpeği!...

Birkaç yeniçeri dağlar delisine doğru hızla atıldı ve göğüs göğüsey geldiler...

Şiddetli bir boğuşma başlamıştı... Bu kılıcsız ve hançersiz boğuşmada dağlar delisi elinin birini kalkan gibi yüzüne tutuyor, diğeriyle karşısındakileri kolayca tutabiliyordu... İşin vahametini kavrayan Hasan ağa, bu boğuşmayı sessizce halletmek için kuşağından sivri bir hançer çıkardı. Sinsi adımlarla yürüyerek genç adamın arkasına yaklaştı ve elini kaldırdı...

Fakat hayret!... Dağlar delisi bir anda dönmüş ve Hasan ağanın eline şiddetli bir yumruk savurmuştu. Hançer, havada küçük bir kavis çizerek yere, toprağa saplanıverdi...

Dağlar delisi bu şiddetli yumruktan sonra, koca şişmanı belinden yakaladığı gibi, karşısındaki üç yeniçerinin bellerine savurdu... Hepsi de, birer başak gibi yerlere serilivermişlerdi... Dağlar delisi üzerlerine doğru hiddetle yürürken, birdenbire kapı açıldı ve tiz, ince bir ses haykırdı:

— Bre ne var burada?... İt gibi ne boğuşuyorsunuz?...

Kahvedekiler başlarını hızla çevirerek kapıya baktılar ve hepsi de korkuyla mırıldandı:

— Hünkâr!...

Bu haykırış, henüz taş duvarlarda aksederken, dağlar delisi yumuşak bir sesle cevap verdi:

— İt boğuşması değil şevketlim... Levend boğuşması...

Kahveye bir sürü bostancı, yeniçeri dolmuştu. Hünkâr elindeki uzun bastonla genç sipahiye gös-

tererek hiddetle:

— Tutun şu iti!... diye bağırdı:

Dağlar delisine doğru birkaç bostancı hızla yürüdüler ve genç adamı kısıvrak yakaladılar...

Dağlar delisi güldü:

— Ne hacet hünkârım... «Boğun şu iti!» desenize...

Muradı Rabi büsbütün köpürmüş, gözlerini devirerek dağlar delisinin üzerine yürümüşü:

— Bre küstah herif!... Bre padişaktan korkmaz rezil!...

Ve elinin bütün kuvvetiyle genç adamın suratına müthiş bir tokat savurdu...

Dağlar delisi, bir yıldırım gibi

Dağlar delisi Hasan Ağanın eline şiddetli bir yumruk savurmuştu.

yüzünü acı ile kesen bu tokattan sonra gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti:

— Hıh!... diye oynadı. Yüzünü eksitti...

— Şevketlim... Keşke boynumu vurdursaydın da, bu tokata beni reva görmeseydin. Mübarek eliniz bir gürz gibi ağırmış...

Dördüncü Murat uzun boynunu büsbütün dikleştirerek homurdandı:

— Sen zorba kişiye benzersin... Boynunu vuracağım ama, hoşuma da gidiyorsun... Ben senin gibi adama ilk defa tesadüf ediyorum, dedi.

Dağlar delisi, genç ve kuvvetli hünkârın, elâ gözleri içine bakarak:

— Evet, dedi. Ben de hayret ettim şevketlim... Meğerse İstanbul'da levend kişi kalmamış. Celâttan korkmayanlar hep Anadolu'da mı kaldı acap? diye düşünüyorum...

Hünkâr yine kızmıştı:

— Ne demek istiyorsun? Celâlleri mi kastediyorsun? Padişah âsisi zorbalardan mı dem vuruyorsun?...

— Evet hünkârım... Payitahtta erkek kişi kalmadığına yaşıyorum.

— Sen benden korkmaz mısın bre mel'un?...

— Korkmam hünkârım... Sizden korkmam... Fakat sizi seve-

Muradı Rabi, her şeyi ezmek, öldürmek, tepelemek ve silip süpürmek damarını ikiye bölen bu sözü işitir işitmez kan tepesine fırlamıştı...

Hiddetten yüzü mosmor kesilmiş, kendisinden korkmayan bu serkeş sipahiye dişler gibi bir sesle:

— Boğun şu keratayı!... diye haykırdı. bostancılar bir anda genç adamın üstüne üşüşmek istediler... Fakat dağlar delisi bir çırpıda birkaçını yere savurduktan sonra Muradı Rabiye doğru birkaç adım attı:

— Şevketlim.. size çok, pek çok mühim bir sözüm var... Müsaade buyurun da söyleyeyim... Sonra boynum kıldan incedir, başımı kesin, boğdurun, ne yaparsanız yapın,

Dördüncü Murat bu kendisi için büyük bir merak teşkil eden sözlerle karşı duraklayıvermişti... Bu genç sipahi ona ne söyleyecekti? Mühim, çok mühim olan söz ne idi? Kimden, neden bahsedecekti? Bir sır, bir fevkalâdelik, bir başkalık olan bu genç adamın söyleyeceği ne idi?...

Muradı Rabi kemend atmağa çalışan bostancılara doğru dönerek elini kaldırdı:

— Durun!...

Bostancılar bu emri duyar duymaz birkaç adım geriliyerek hayretle bakiştılar...

Genç padişah elâ gözlerini kısararak dağlar delisine baktı:

Söyle...

— Halvet isterim hünkârım...

— Haydi, halvete lüzum yok söyle...

— Bu bir sırdır şevketlim... Halvet gerektir.

Muradı Rabi bu adamdan şüphelenir gibi olmuştü... Fakat içine giren kurt onu rahat bırakmıyordu. Bostancılara dönerek seslendi:

— Siz söyle açılın... Gel kapı yanına delikanlı... Söyle bakalım şimdi.

Dağlar delisi genç padişahın yanına gelince kulağına doğru eğildi ve hafif, çok hafif bir sesle mırıldandı:

— Nevbahar seni bekliyor hünkârım...

— Nevbahar mı? Delimsin sen? O çoktan öldü?

— Ölmedi hünkârım... Size hâşâ oyun ettiler... Desiseleri sizi tuzağa düşürdü...

Padişah, düşünceli düşünceli

genç adamın yüzüne baktıktan sonra mırıldandı:

— Brehhh!... Oyun ha, desise ha!

Sonra dağlar delisinin yüzüne bakarak şüphe ile sordu:

— Delikanlı, yalan söylüyor sun... Nevbahar gözüm önünde gömdülerdi, Gözümle gördüm. Tabutunu mezara koyarlarken ben orada idim... Nevbahar öleli çok oldu...

— Ölmedi hünkârım.

— Yalan!.

— İnan bana şevketlim

Muradı Rabi, kuvvetli parmaklarını genç adamın eline geçirince sine kolunu tuttu:

— Yalan, yalan, yalan!...

— İsbati kolay hünkârım!.

— Nasıl? Söyle, çabuk söyle, nasıl?...

Dağlar delisi sesini hafifleterek Dördüncü Muradın kulağına eğildi:

— Yarın akşam, sizinle yalnız olarak Nevbahara gideceğiz...

— Gidecek miyiz? Nasıl? Nevbahar burada mı? Nerede? çabuk söyle?

— Acele etmeyin hünkârım. Yarın akşam siz tebdili kıyafet etmelisiniz. Sizi istediğiniz yerde bekliyeceğim... İkimiz, yalnız ikimiz gideceğiz...

Hünkârın yüzü heyecanla pembeleşmişti... Gözlerinin içi parıl parıl yanıyordu.

Çekinmese, şu genç sipahinin boynuna sarılacak, yanaklarını şapur şapur öpecekti...

Bu ne ümit edilmez bahttı? Bu adamı Allah nereden çıkarmıştı? Eğer bütün bu söyledikleri doğru ise, hünkâr onu altınlara, mansıplara garkederdi...

Dördüncü Murat genç sipahinin omuzlarından tutarak mırıldandı:

— Yarın akşam, saraya gel... Orta kapıda senin için bir adam bekleteceğim... Al şu yüzüğü... Bu nu gösterince benim yanıma gelirsin... Seninle oradan beraber çıkarız... Olmaz mı?

— Olur hünkârım...

— Ya bu söylediğin yalansa? Ya boynunu kurtarmak için bu yalanı söylediyse?

— Bana inan şevketlim. Ben yüreği temiz bir sipahi kulunum... Yalan benim ağızımdan çıkmaz...

— Eh, pek iyi... Var git şimdi Yarın akşam...

— Evet şevketlim yarın akşam...

Dağlar delisi Süleyman, kahvedekilerin, bostancıların ve yeniçerilerin açılan gözleri önünde kapıyı açtı ve yağmurlu sokağın içinde kayboldu, gitti...

— 9 —

Bu, o adam mıydı?

Akşam Topkapı sarayının beyaz kulelerinde yavaş yavaş kararıyordu... Babı Hümayun ölü gittikçe boşalıyor, büyük iç meydan tek tük gölgelerle karanlıklaşıyordu...

Kapı altındaki nöbetçilerden biri, yanına yaklaşan genç bir sipahiye hiddetle sordu:

— Nedir? Bu vakit saraya girmek yasak olduğunu bilmez misin?...

Sipahi etrafına bir iki bakındıktan sonra kapı içinde dimdik duran gölgeyi gösterdi.

— Şu yoldaşa bir sözüm vardı ağam?...

— Hangisine?

Şu karşıda ayakta duran bostancıya...

— O bostancı değil... Enderun ağası...

— Ne ise işte! Şunu bana çarşıver ağam?...

(Arkası var)

NAT PINKERTON

BAK BURADA-
KI KORKULUĞU
YIKIP GEÇMİŞ.
HERHALDE KAMYONU
DELI GİBİ
SÜRÜYORDU.

KAMYONUN
YARISI MEY-
DANDA. GEL
AŞAĞI İNE-
LİM.

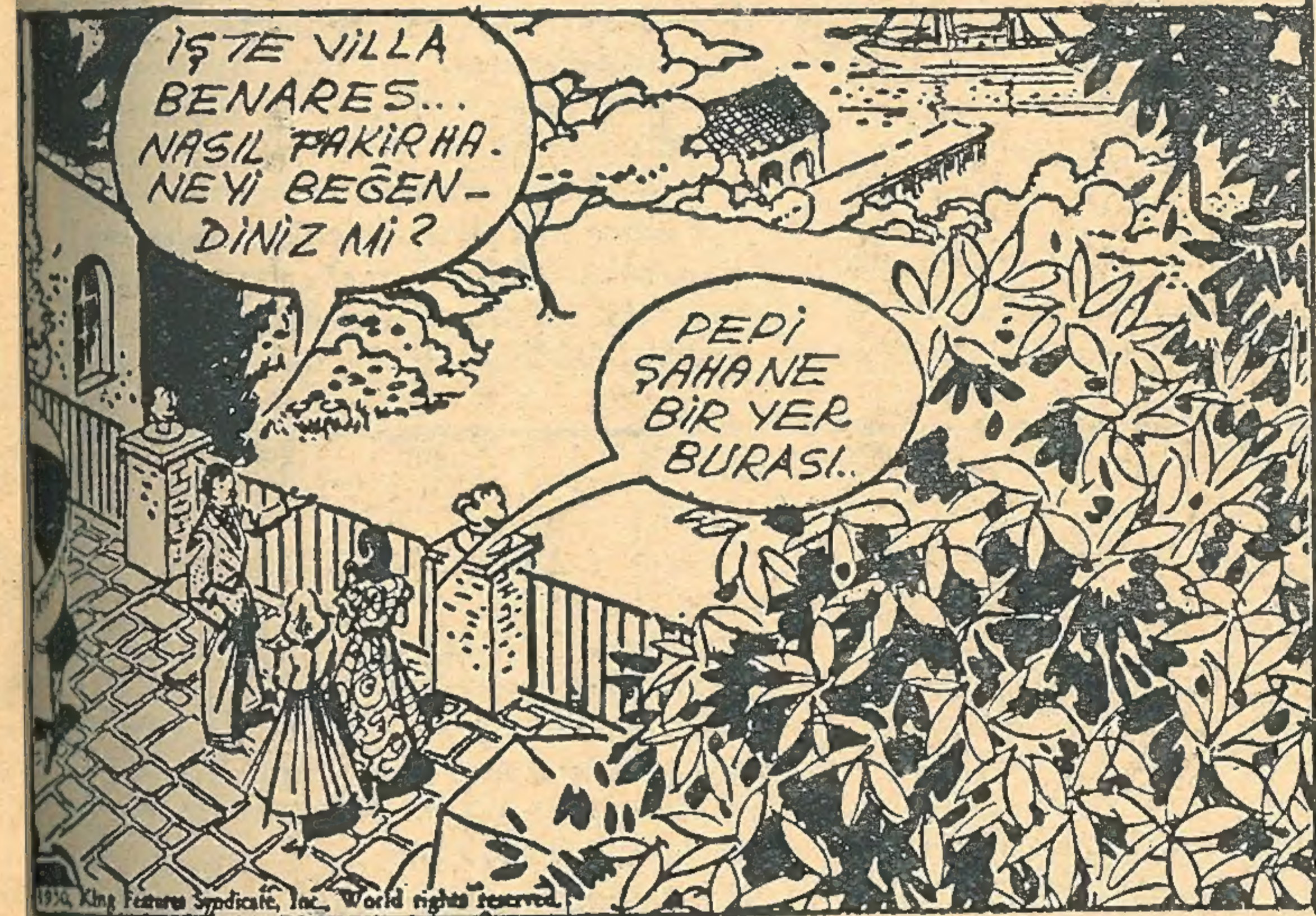
SERSEM
LER!

YARDAN AŞAĞI
BİR KAMYONUÇTU.
KAÇAK BİR MÜCRİM
DİYORLAR.

BELKİ
DE KISKAÇ-
TIR

BÖYLE
ŞAHANE
BİR GÜNDE
SİZİN UMA-
CİYİ UNUTTA
MAZ MIYIZ?

İŞTE VILLA
BENARES...
NASIL FAKİRHA.
NEYİ BEĞEN-
DİNİZ Mİ?

PEPİ
ŞAHANE
BİR YER
BURASI.

NE GÜ-
ZEL YEL-
KENLİ...
SİZİN Mİ
KONT?

HEPSİ.. HEP-
Sİ BENİM. BU GECE
MEHTAPTA DENİ-
ZE AÇILACAGIZ

AFFEDER
SİNİZ
EFENDİM.

YELKEN
LİNİN SA-
HİBİ GELDİ
DİĞERLERİ
DE İSRAR
EDİYORLAR

HAYDUT
HERİFLER..
AMA KO-
NUŞACA-
GIZ..

BANA BİR AN MÜSAADE
EDİN DOSTLARIM.
DÜĞÜNLE ALAKALI
BAZİ İŞLER....

ELLİ BİN
LİRAMI
İSTİYORUM
KONT.

OTOMOBİ-
LİN BORCU.
DERHAL
ÖDEMEZ
İSENİZ REZİL
EDE-
RİM

BEYLER SABIR-
LI OLUN.. BİR
HAFTA SONRA
ZENGİN AMERİ-
KALİYLE EVLENİ-
YORUM. MİLYONER
OLUYORUM.

BU DÜĞÜN PLANLARI
BENİ MESTEDİ-
YOR.

HARİKULA
DESİN
PEPİ..

AMA MİS
DORYAN
GELMEZSENİZ
NASİLOLUR

NAZLAN
MA DA
GEL
DOR-
YAN

AF BÜYÜK
AMA SAHİDEN
MÜTHİŞ BA-
ŞIM AĞRIYOR

TAN YELKENLİ
İLE DENİZLER
DE GEZİLECEK
GECE.. AMA İYİ
Kİ GİTMEDİM
YALNIZ KAL-
MALARI
LAZIM.

O
DA
NEPİ

ARKA
SIVAR

Fransa'da her şeyin kara borsaya intikal etmiş olduğu devirlerdeydi. Yağ, et, şeker ve ekmek gibi maddeler yeteri kadar istihsal edilmemekte olduğu için herkese bir hak kabul edilmiş ve o nisbette dağıtılmağa başlamıştı. Ama karaborsacılar tabii olarak bu kaideye bir istisna teşkil ediyorlardı. Onlar istedikleri gıda maddesinden istedikleri kadar temin ediyorlar ve parası olanlara istedikleri fiattan satıyorlardı. Onun için emniyet memurları, kılığı kıyafeti karaborsacıyı andıran bütün şahısları sıkı bir kontrolden geçiriyorlar ve elinde paket, çanta gibi bir şey varsa hemen içeri muayene ediyorlardı.

Pierino, iki elinde iki valiz bulunduğunda halde Metronun merdivenlerinden caddeye çıktığı zaman, bu sebep yüzünden bir polis tarafından durdurulmuştu. Yaşlı ve pos bıyıklı bir adam olan polis ona:

— Bu valizlerin içinde ne var oğlum? diye sordu.

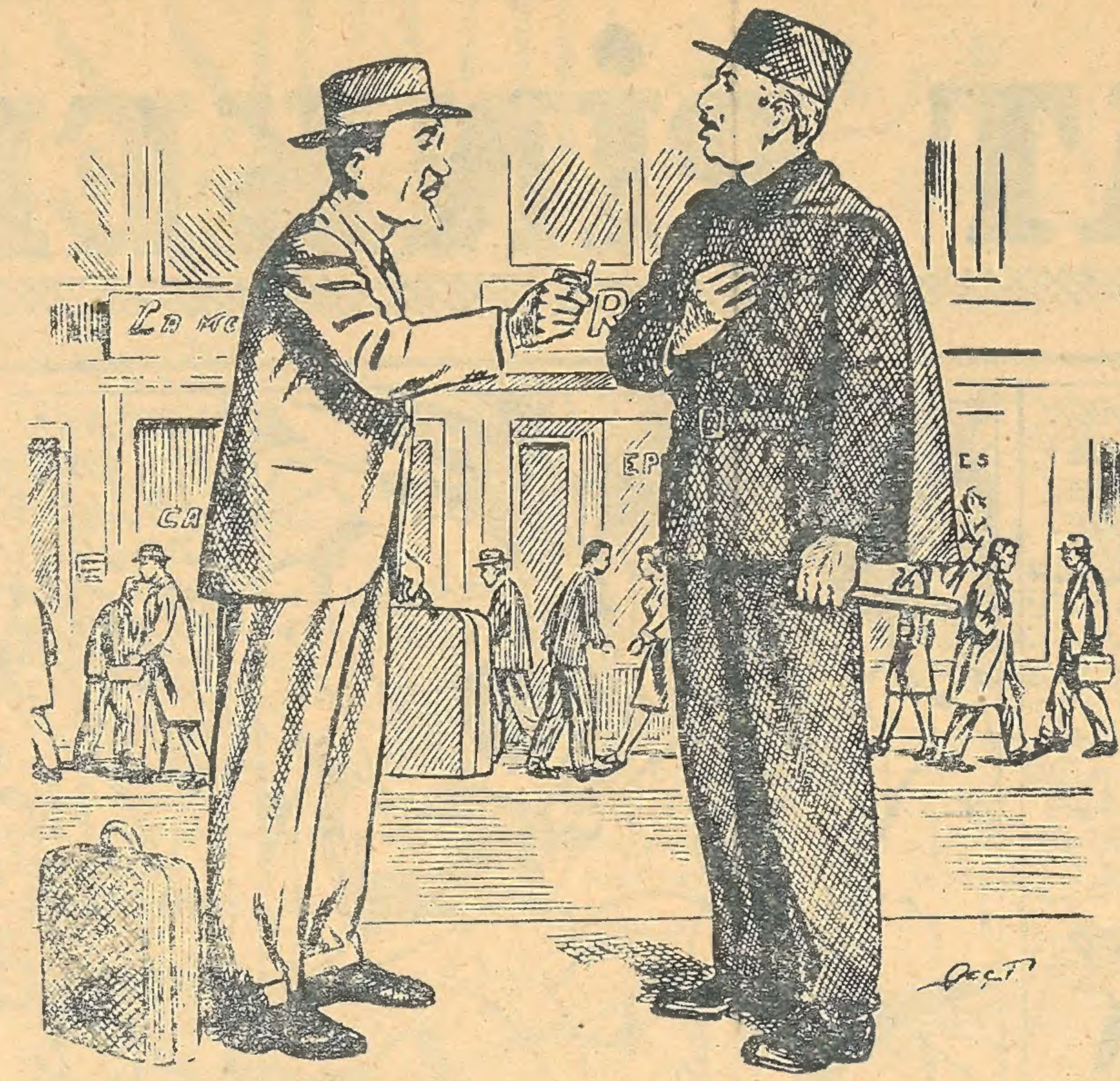
Pierino hiç tereddüt etmeden:

— Birinde şeker, birinde de dört paket tereyağı var.

Yaşlı polis onun böyle samimi bir şekilde cevap verişinden dolayı büyük bir hayrete kapılmıştı:

— Allah Allah, diye söylendi. Apaçık bir şekilde hakikati söyleyen ilk sensin... Ama ne olursa olsun benimle birlikte karakola kadar geleceksin.

Beraberce biraz yürüdükten sonra Pierino durdu. Valizleri yere koyup sigara paketini çıkardı ve polise ikram etti. Yaşlı adam:

YAĞMA YOK

Yazan: Lucien Vileville

Çeviren: Y. Kaynak

— Sigara kullanmam, diye cevap verince kendisi bir tane dudaklarının arasına sıkıştırdı ve cepleri-

ni karıştırmaya başladı. Aradığını bulamayınca polise sordu:
— Kibritiniz var mı?

— Yok.
— O halde beni bekleyin karşılıklı tütüncü dükkânından alayım.
Pierino valizlerini alıp dükkândan içeri girdi. Ama aradan on dakika geçtiği halde çıkmadı. O zaman polis merak edip dükkândan içeri girdi ve buranın iki kapısı olduğunu gördü. Karaborsacı iyi oyun, oynamış, o sersem gibi dışarıda beklerken arka kapıdan çıkıp gitmişti.
* * *

İki hafta sonra Pierino iki elinde aynı valizler bulunduğu halde aynı metro istasyonunun merdivenlerini tırmanıyordu. Caddeye çıktığı zaman, yaşlı ve pos bıyıklı polisin, yolunu kestiğini gördü. Polis sordu:

— Çantaların içinde ne var delikanlı?

Pierino cevap verdi:

— Birinde şeker, birinde de üç paket tereyağı var.

— Öyle mi, benimle birlikte karakola kadar bir gel bakalım.

Yine yürümeğe başladılar. Tütüncü dükkânına yaklaştıkları zaman Pierino durdu ve cebinden paketini çıkararak polise sigara ikram etti.

— Mersi, içmiyorum.

Sonra Pierino boşu boşuna ceplerini karıştırdı ve memura:

— Kibritiniz var mı? diye sordu.

O zaman yaşlı memur şu cevabı verdi:

— Yine mi aynı numara? Kibrit alacağım diye dükkâna girip sa-
vuşacaksın, değil mi? Yağma yok;
bu defa sen burada bekleyeceksin ve
dükkâna gidip kibriti ben alacağım.

MÜHİM MESELE

Savcı, «Diğer şahitlerin dinlenilmesi için mahkemenin gelecek Cumartesiye bırakılmasını teklif ediyorum,» demişti. Yargıç derhal itiraz etti:

— «Cumartesi olmamasını rica ederim. O gün şahitlik yapmak mecburiyetindeyim... Galatasaray-la Fenerbahçe arasında bir mesele...»

BİR

Yazan: Renah Alsberg

Altı yaşındaki küçük hastanın annesi beni bir kenara çekti ve,

— «Catherine çok çekingen ve ürkektir,» dedi. «Tanımadığı kimselerin kendine dokunmasını istemez.» Sonra mahzun bir tavırla ilâve etti: «Gözleri kördür de...»

Catherine sarı bukleleri ve küçük, güzel yüzüyle bir meleğe benziyordu. Saçlarının altın sarısına rağmen kaşları ve uzun, kıvrıkcık kirpikleri simsiyahtı. Koyu mavi gözlerinin görmediğine de insanın inanmayacağı geliyordu.

O gün bir yavru kuş kadar ürkek ve müdafaasız olan bu güzel çocuğu muayene etmedim. O gün onunla sadece konuştum, ahbaplık tesis ettim. İtimadını kazanmağa muvaffak oldum. Öyle ki ertesi sabah gelişimde iltihaplanmış olan boğazına bakmama hiç sesini çıkarmadan müsaade etti. Artık utangaçlığı filân kalmamıştı. Gayet samimi iki arkadaş olmuştuk.

Onu ziyarete gitmekten büyük bir zevk alıyordum. Çok zaman ya-
tağının kenarına oturup ona ma-

AYNI KORKU

Bir arkadaşı Arşap Palabıyık-
yan'a dert yanıyordu:

— «Her gece rüyamda aynı şeyi görüyorum. Bir lokomotif beni kovalıyor ve kaçamıyacağım diye ödüm kopuyor!»

Arşak hemen atıldı: «Bende de aynı dert var. Güzel bir kız her gece rüyamda beni kovalıyor. Kaçacağım diye ödüm kopuyor!»

DUA

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

sallar anlatıyordum. Böylece o görmediği harici dünyaya aşina oluyor, ben de onun içindeki meçhul dünyayı tanımağa başlıyordum.

Küçük kızın boğazı zamanla iyileşti. Ama onu okadar sevmiştim ki her fırsatta ziyaret ediyordum. Paskalya gelince hediye olarak ona güzel bir bebek götürdüm. Catherine'nin sakın fakat derin ve büyük yük sevinci görülecek şeydi. Bebeğini büyük bir şefkatle göğsüne basarak,

— «Benimki gibi kıvrıkcık saçları var, değil mi?» diye sordu. «Benimki gibi ağız ve burnu da var değil mi?»

Sonra küçük parmakları bebeğin gözlerine dokundu. Dudakları bir an sormağa cesaret edemediği bir sualle aralandı ve gene kapandı. Catherine yutkundu sonra bebeğin kalbine daha fazla bastırarak,

— «Allahım, ne olur bebeğimin gözleri de kör olmasın!» diye sıldadı.

O an Catherine'nin beni görmediğine sevindim. Çünkü gözleri yaş doluydu.

GİZLİ VAZİFE !...

186

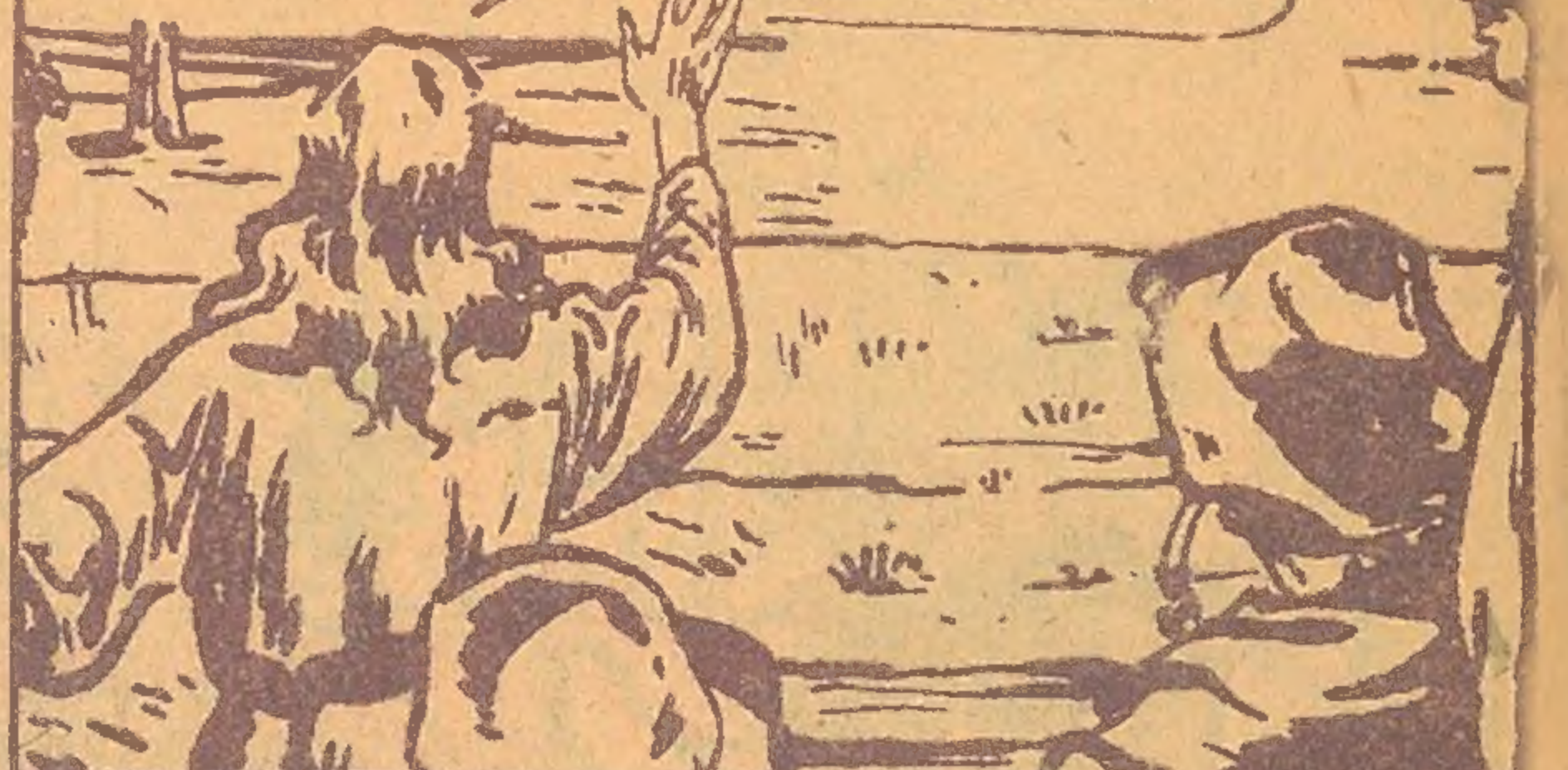
BİR TEPEVİ AŞINCA INDIANAYI VE HAYDUTLARI GÖRDÜLER.
BAKIN.. BAKIN İŞTE ORADALAR.
ANNEMDE ORADA.

ROZİN ATINI BATAKLIĞA SÜRDÜ.
ANNE ANNE.. DUR ROZİN.. PİSİ PİSİNE ÖLMEK Mİ İSTİYORSUN?

INDIANA KIZININ SESİNİ DUYMUŞTU.
GELME.. BEN TEHLİKEDE DEĞİLİM..

PEREA ŞAKAYI GÖRÜNCE ÇILGINA DÖNDÜ.
BIRAKIN BENİ.. TUTMAYIN.. GİDİP ŞU HERİFİN KULAKLARINI KESEYİM.
DUR PEREA.. ONLAR GİZLENİP ATEŞ EDERLER. BİZ NEREYE SAKLANABİLİRİZ.

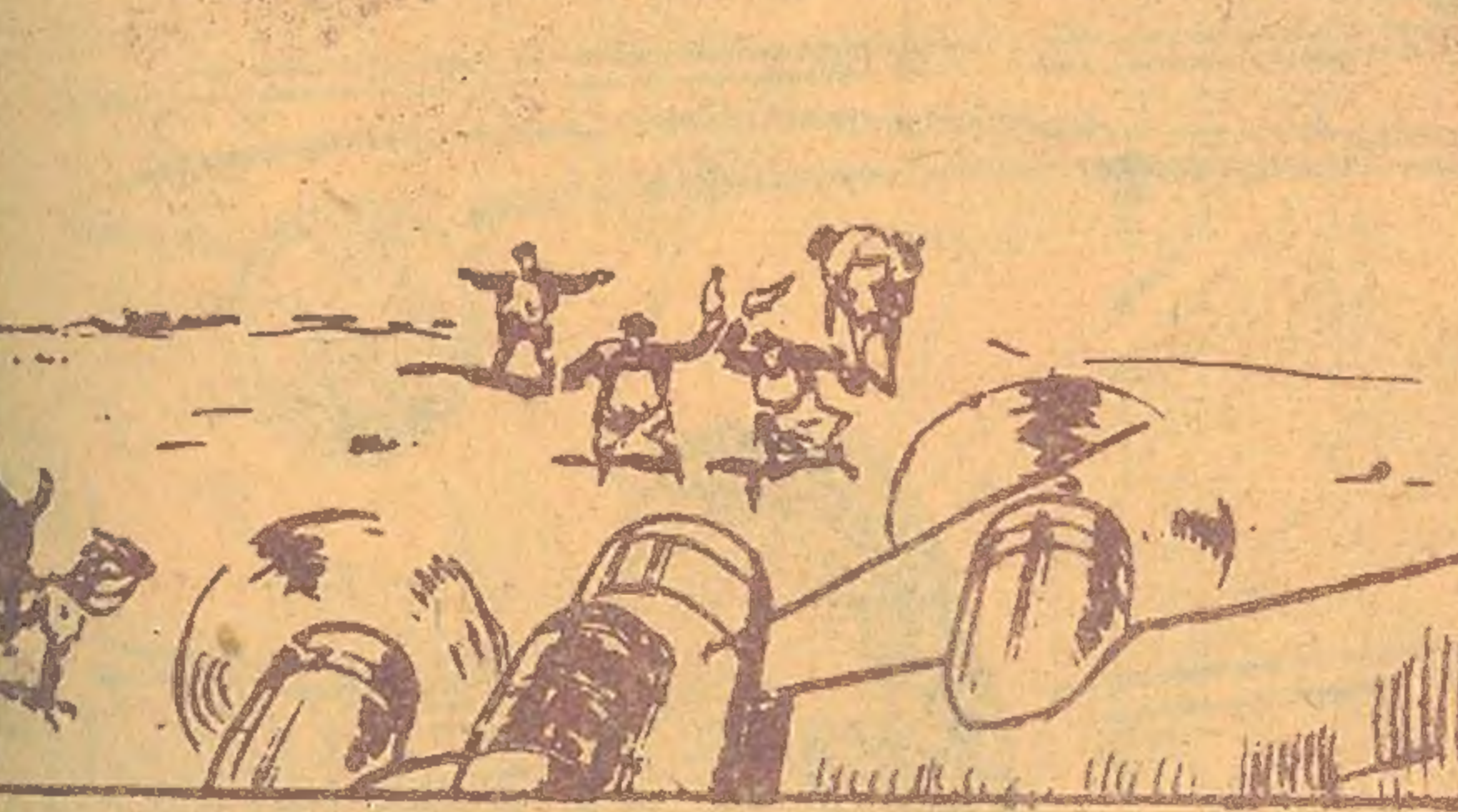
PEREA ÇILDIRMIS GİBYDİ. SİLÂHINI KAPTI. TAM ATEŞ EDECEĞİ SİRADA GÖKYÜZÜNDE BİR UĞULTU DUYULDU.

ÇOCUKLAR ŞU İŞTEN BİR HAYIRLISIYLA SIYRILSAK.. NE PETROLU NE PARAYI NE PULU GÖZÜMÜN GÖRDÜĞÜ YOK.. AH NE ETSEK..

HAYDUTLAR ELLERİNİ KALDIRIP BEYAZ MENDİL SALLADILAR. ARTIK MÜCADELE ETMİYECEKLERDİ.

TAYYARE BİRAZ SONRA YERE KONDU.

OH ÇOK SÜKÜR KURTULDUK.. TANRIYA ŞÜKÜR.
BİLA.. BİLA O GELEN ANDRE DEĞİL Mİ?

PEREA BU SİRADA İNDİANAYA YALVAR YAKAR OLDU. AMAN DİLE.

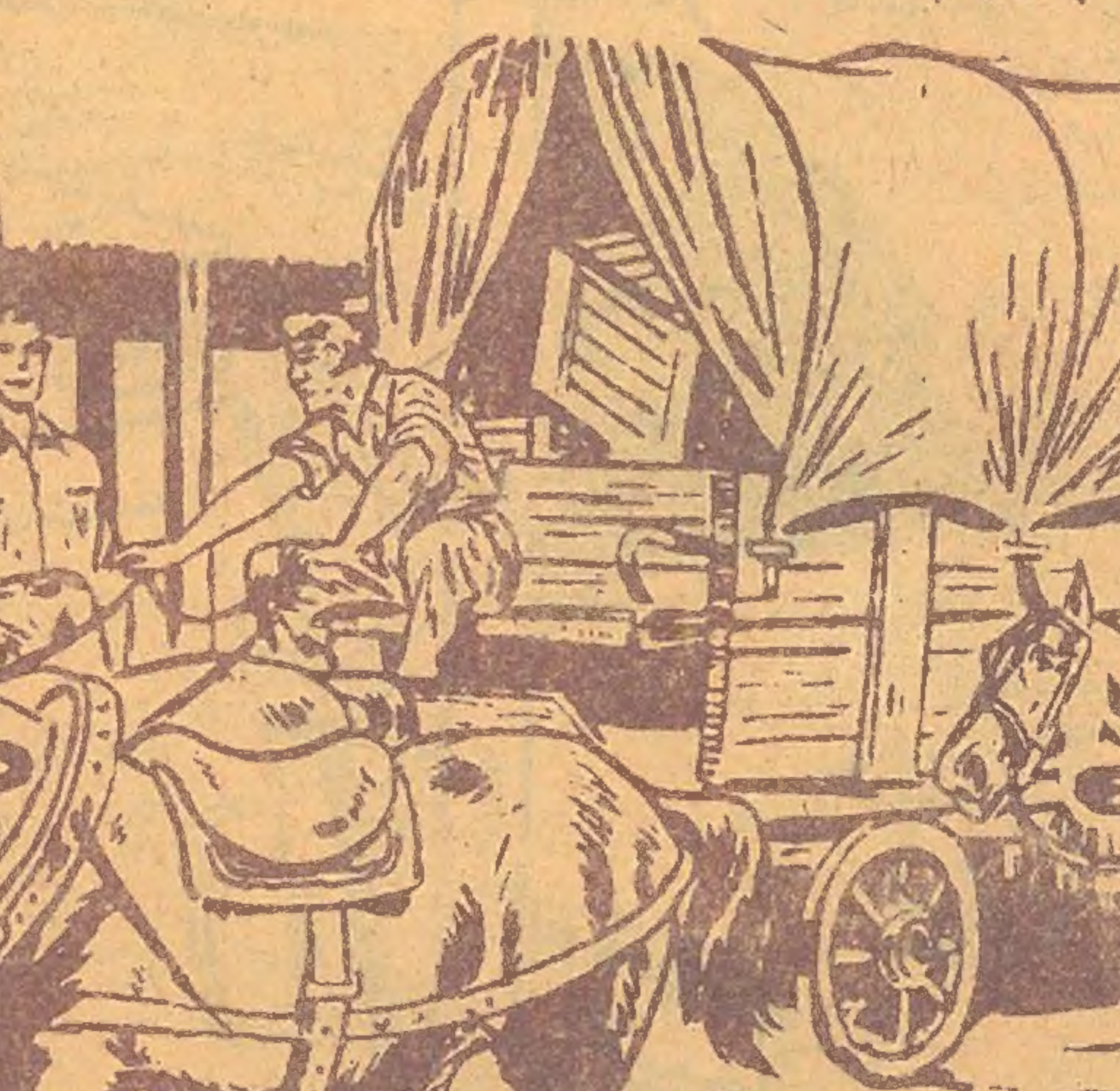
PEKİ SİZİ KURTARI. RİM YALNIZ BİR DAHA ADINIZI BİLE BU CİVARDA DUYMAMI. YACAĞIM.

ANDRE VE FERRANT HEMEN TAYYAREDEN ATLADILAR. FERRANT ÇIKAN RETROLÜ MÜ.. AYENEYE KOYULDU.

BU SİRADA ALEN. CİVAR KÖYLERDEN BİR ARABA YÜKÜ ERZAK DOLDURMUŞ GETİR-MİŞTİ.

MİŞELİN ÇOK SIKINTI ÇEKTİK. TANRIDAN BÜTÜN DUAİM BÜYÜDÜ ALEN. İNŞALLAH ARTIK MUKAFATINI GÖRECEK ZENGİN VE MESUT OLACAGIZ.

VIDALIS.. VIDALIS.. MÜJDE.. İNDIANA BULUNDU. HAYDUTLAR KUYRUKLARI, NI KİSTİRİP KAĞTILAR. ALEN ERZAK GETİRDİ.. ŞİMDİ GELİYORLAR.

ARTIK GÜZEL GÜNLER GELDİ. PETROLU İŞLETMEK İÇİN TESİSLER KURULMAĞA BAŞLADI. ÇİFTLİK TEKİLER DÜĞÜN, BAYRAM İÇİNDE GÜNLERİNİ GEÇİRMEYE BAŞLADILAR. BİTTİ

MANDRAKE

UGURSUZ ZÜMRÜT

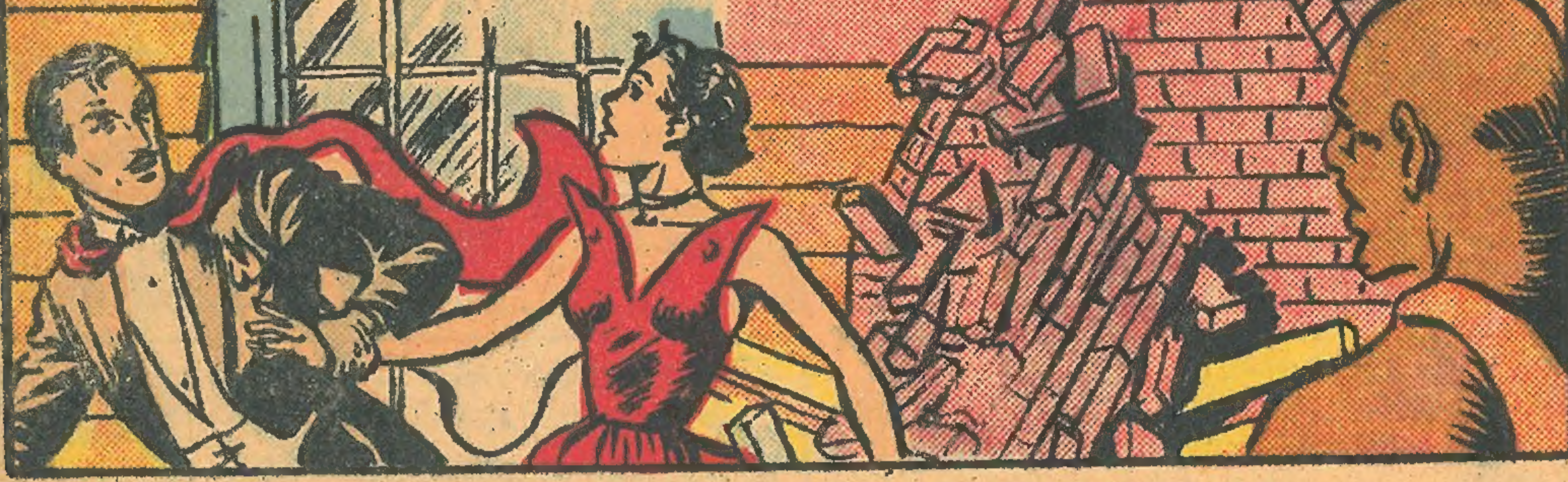
NARDA MANDRAKE'YE
UGURSUZ KAVRUN
ZÜMRÜTÜNÜN Hİ-
KAYESİNİ ANLATIR.
KEN BİR BACA
YIKILDI.

KAÇ
NARDA..

TAM BU UĞURSUZ
YÜZÜĞÜ TAKARKEN

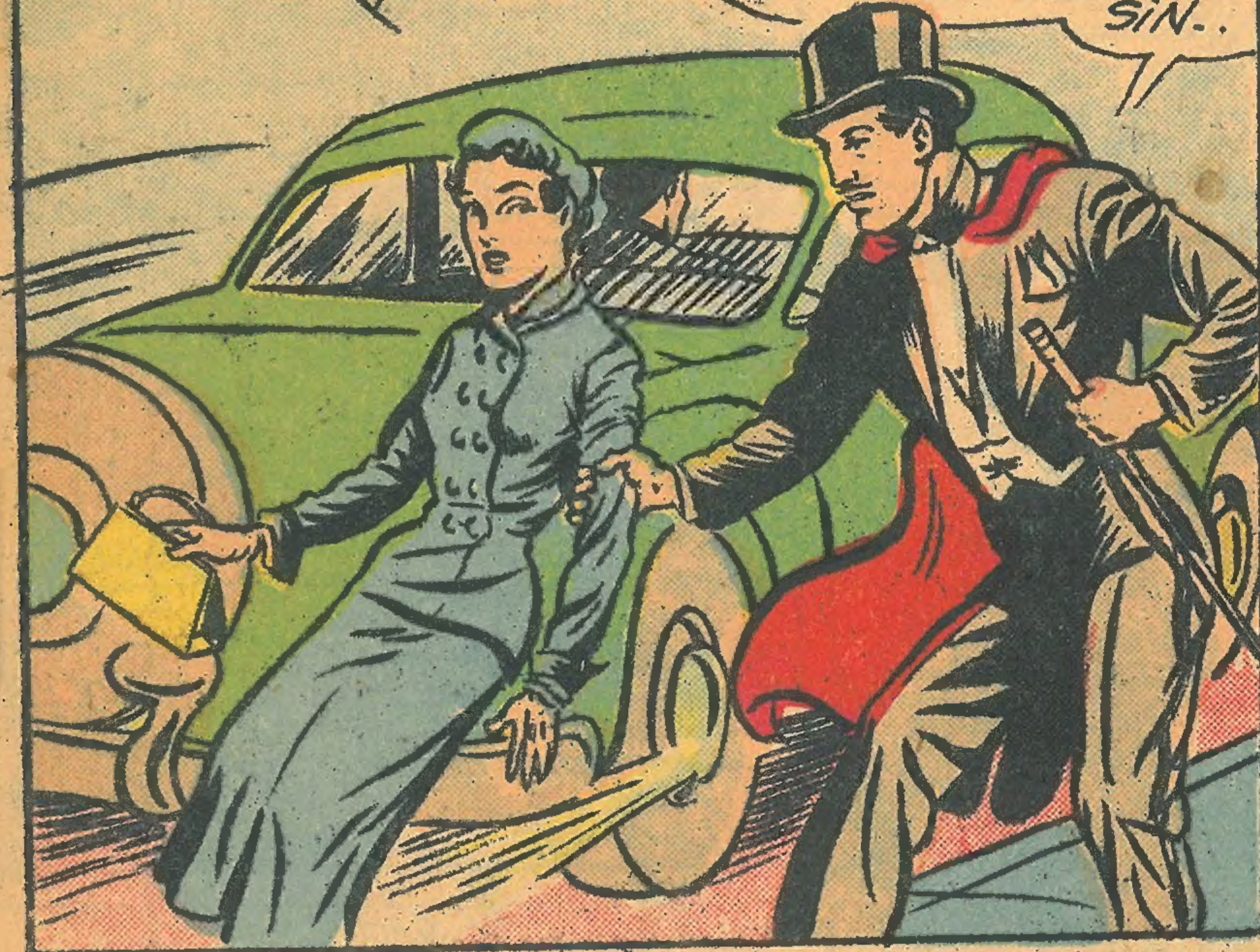
NE
OLDU?

2

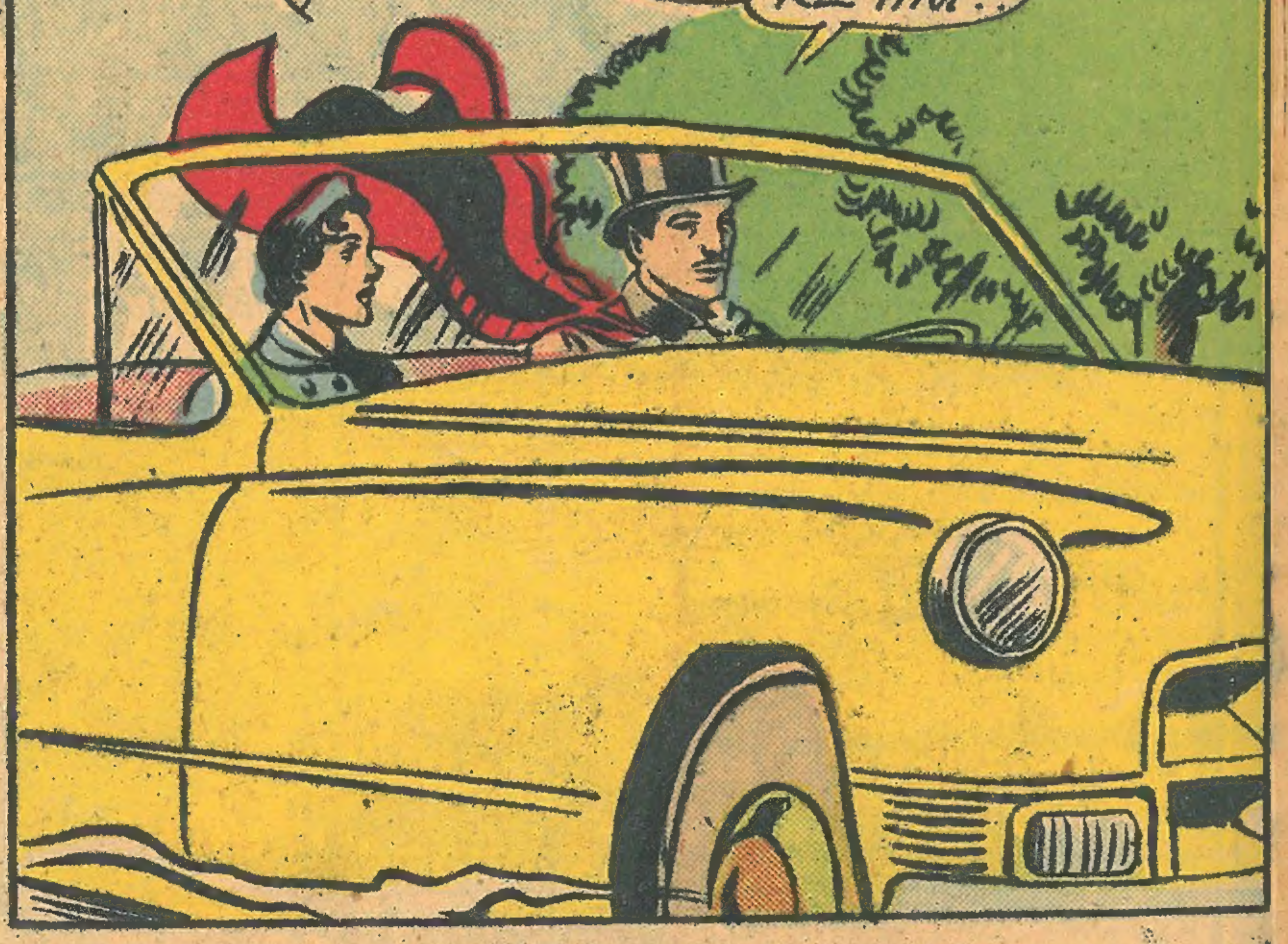
MANDRAKE.. KORKUNÇ
ŞEY BU.. YÜZÜĞÜ DAHA
PARMAĞIMA TAKARKEN
BACA BAŞIMA YIKILDI.

TESADÜF CANIM..
HAYDİ ŞİMDİ ÇAR-
ŞIYA ÇIK VE BUN-
LARI UNUT.. AMAN
DİKKAT EZİLECEK
SİN..

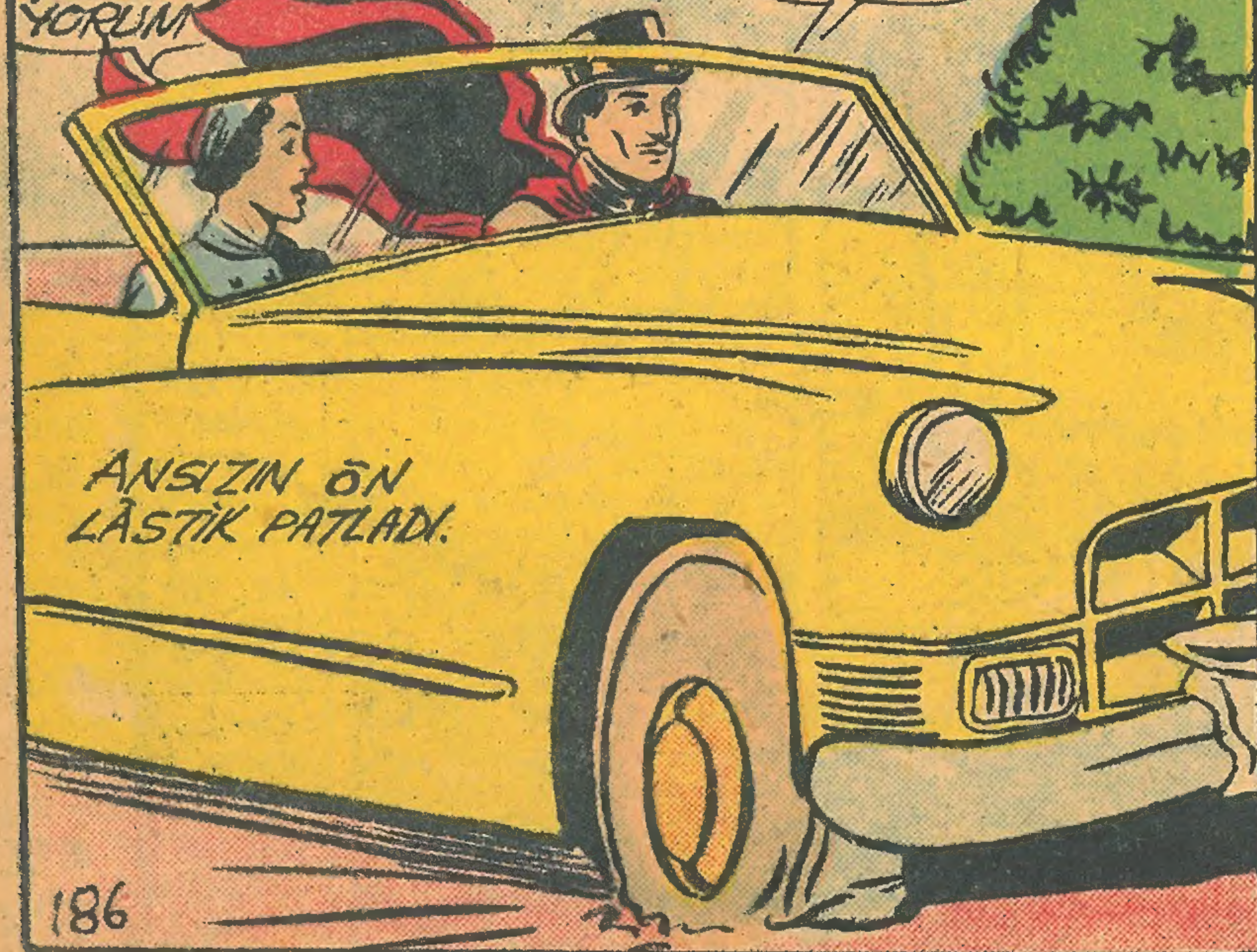
AZ KALSIN EZİLİ-
YORDUM.. YİNE ŞU
UGURSUZ ZÜMRÜDÜN
YÜZÜNDEN

YOK CANIM.. BUNLAR
HERGÜN HERKESİN BA-
ŞINA GELEBİLİR. GÖZÜN
DE BÜYÜTME. SENİ
ÇARŞIYA BEN GÖTÜ-
REYİM..

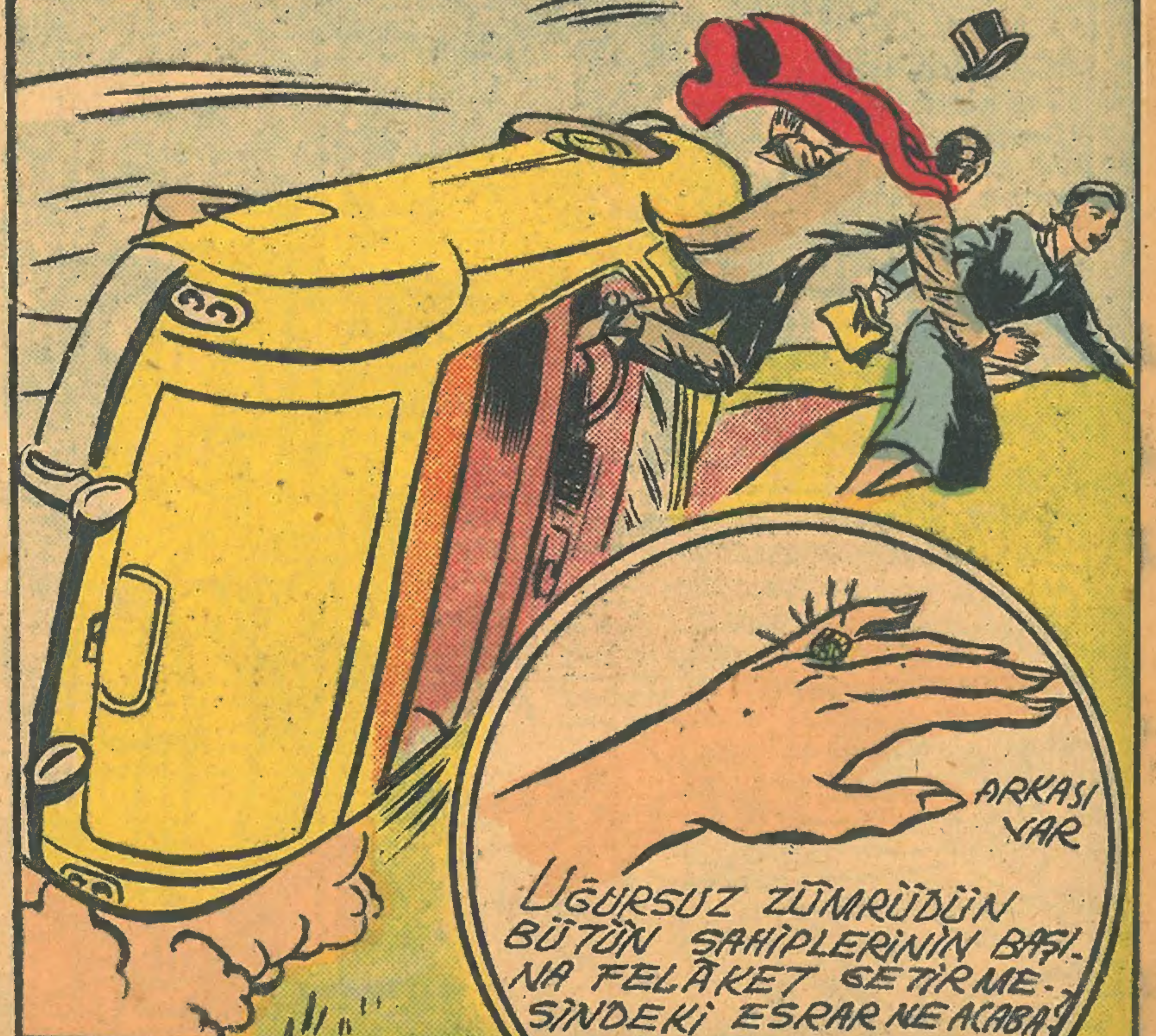

YOK YOK MANDRAKE..
BU HEP YÜZÜSÜN YÜZÜN
DEN.. ASIRLARDIR HEP U-
ĞURSUZLUK GETİRMİŞ..
ÇIKARI-
YORUM

ÇOCUKLUK EDİ-
YORSUN.. BUNLA-
RIN. HEPSİ
NASAL..
HEY...

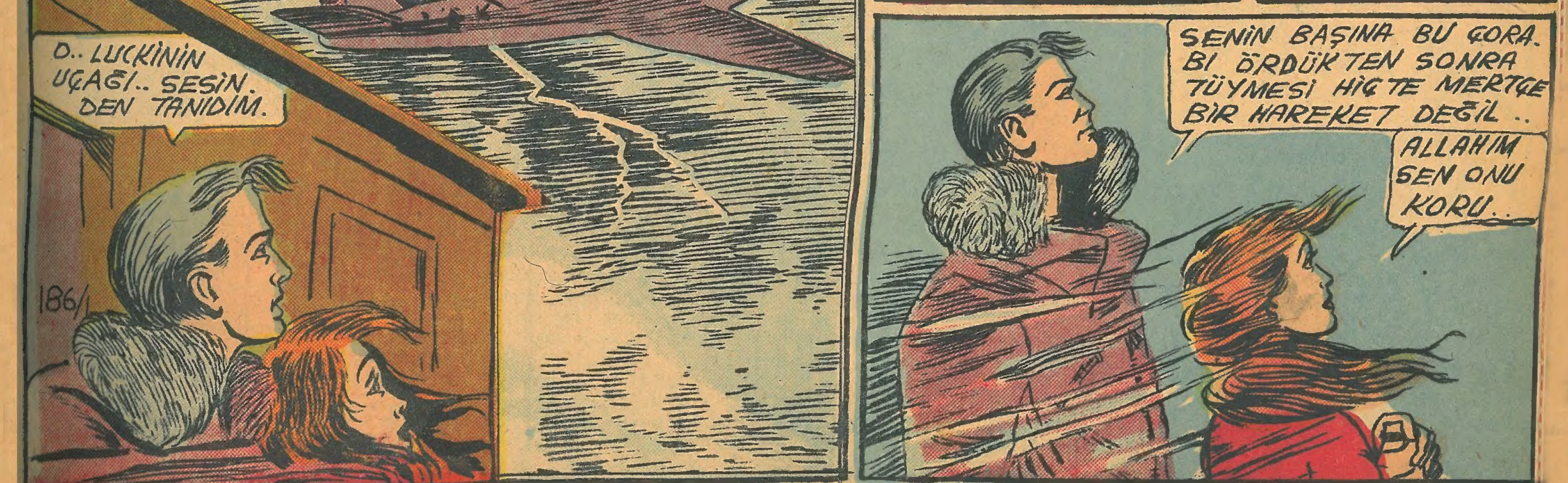
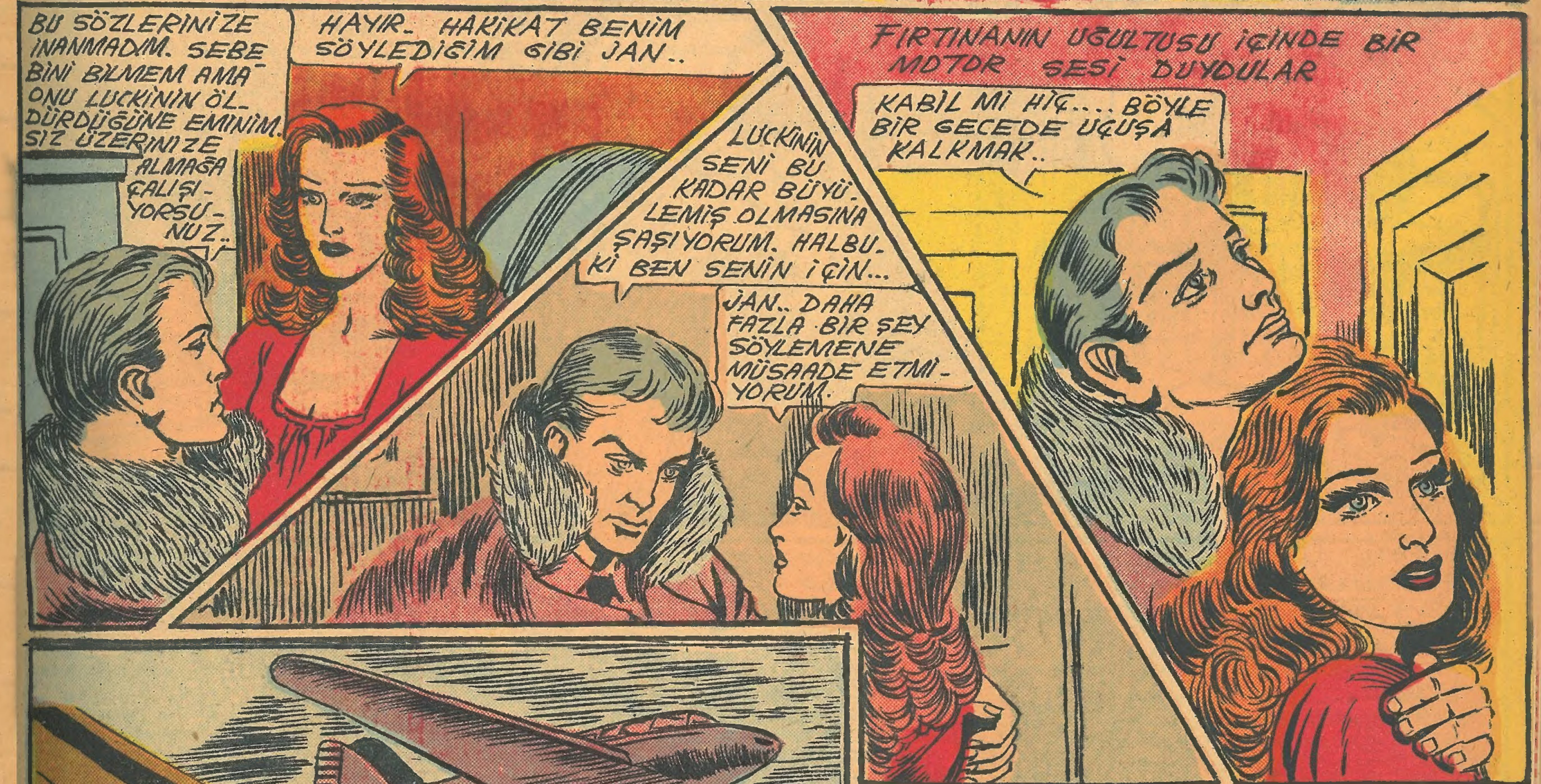
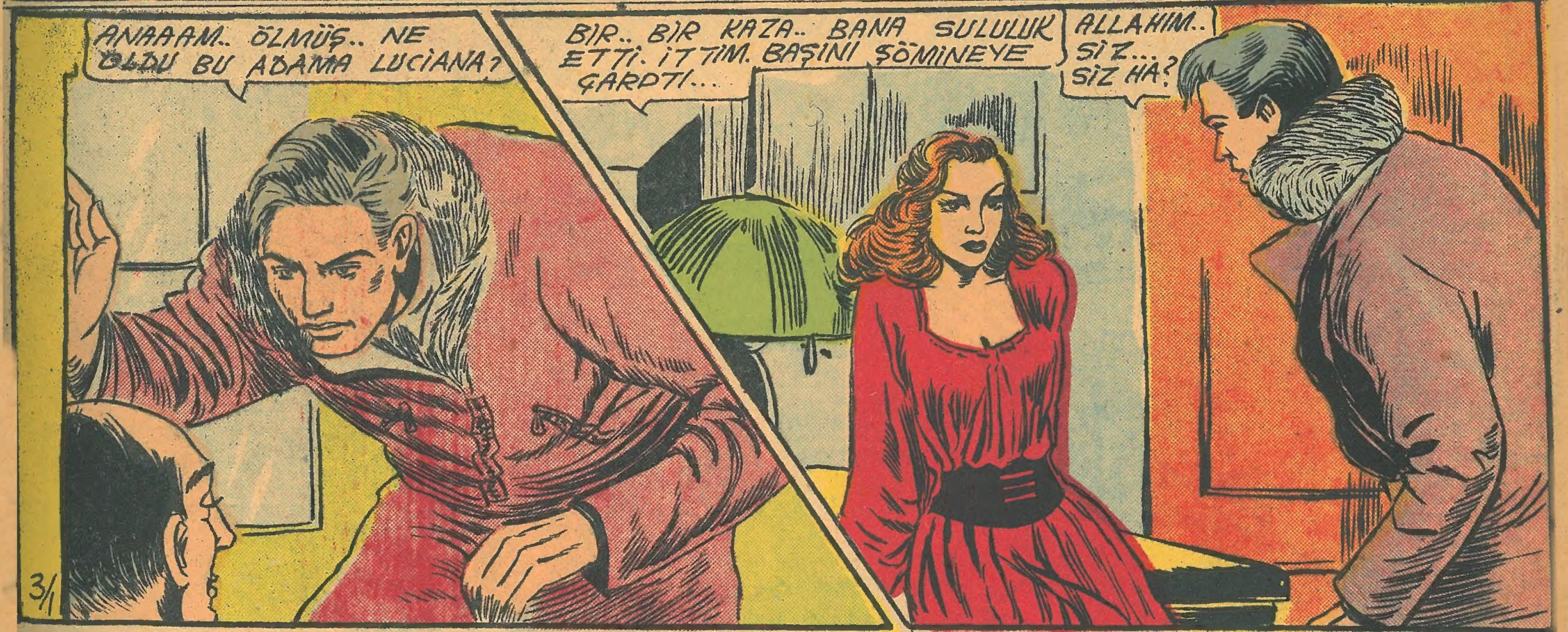

ANSIZIN ÖN
LÂSTİK PATLADI.

ARKASI
VAR
UGURSUZ ZÜMRÜDÜN
BÜTÜN SAHİPLERİNİN BAŞI-
NA FELÂKET GETİRME-
SİNDEKİ ESRAR NE ACABA?

AŞK YAŞIYACAK

FIRTINA MÜTHİŞ.. DAHA FAZLA HAVADA
KALAMAM.. NE YAPAYIM BİLMEM'Kİ...
ALLAHIM BEN NE YAPTIM?

YOLUMA DEVAM EDEYİM
ELBET DÜŞER PARÇALANIR
UZUN DERTLERDEN
KURTULURUM..

POLİS KARAKOLUNDA..

ADAMI TANIMİYORUM. ODA
DA YALNIZ KALINCA SARKIN
TILIĞA BAŞLADI. İTTİM. BAŞI
ŞÖMİNEYE GELDİ.. BEN DE
BU FELÂKETLE KARŞILAŞTIM.
BU ANLATTIKLARIN SENİ
KORKUNÇ BİR TEHLİKEYE
ATİYOR. PEKİ LUCKİ NEYE
HEMEN KAÇTI..?

LUCKİ İYİ KALPLI BİR İN-
SANDIR.. ŞÜPHELERİ ÜZERİN
DE TOPLAMAK BENİ KUR.
TARMAK İSTİYORDU.

BU HİKÂYE BENİ TATMIN
ETMEDİ..

3/2

BAY KOMİSER.. SİZE
BİR SÖYLİYECEĞİM
VAR..

HAYIR.. JANIN
HİÇBİR DİYE-
CEĞİ YOK
LUCKİ ALEYHİNDE
BİR DİYECEĞİ VAR.
SA RİSKANÇLIĞIN
DAN SÖYLİYECEKTİR.
BENİ KENDİNE BAĞ-
LAMAK İÇİN
YAPIYOR GÜYA..

SİZ SUSUN.. MESE-
LEYİ BÜSBÜTÜN KÂ-
RİŞTİRİYORSUNUZ?

PEKİ.. SİZ MÜNÂSİP GÖRDÜĞÜ-
NÜZ ZAMAN KONUŞURUM.

SORGU DEVAM EDER..
KEN İÇERİ BİR HABER
GİRDİ

BAY KOMİSER
ACELE BİR
HABER..

NEYMİŞ
ÇABUK SÖY-
LE..

ARKASI
VAR

186/2

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: Kemalîtin Tuğcu

SAYI: 36

Bartolome beni, çok iyi tanı-
mıştı. Bu açık itirafının üze-
rimde pek iyi bir tesir yapa-
cağını bilmişti. Güldüm ve:

— Bartolome, dedim. Sırtına
bir Türk elbisesi bulup, şehre ordu
girerken buraya kaç. Üst tarafını
Tanrıya bırak.

— Teşekkür ederim Yusuf Bey.

— Kılıç kullanabilir misin?

— İki yıl kadar leventliğim
var.

— Bu kadarı yeter. Söyle bir
torba da çil çil altın lazım ki ica-
bında kılıçla saldıranların önüne
şöyle avuç avuç serperek işimiz
kolaylaşır.

— Emredersin Yusuf Bey. Bu
iyiliğinizi asla unutamıyacağım.
Şimdi gideyim. Sizden aldığım bazı
altın ve gümüş takımları var. On-
ları mahzene saklayıp kapısını ör-
mek isterim.

— Çok iyi edersin.

Bartolome gitti. Biraz şehri
dolaşmak istedim. Sefalet ve aç-
lık yüreğimi titretiyordu. Sağ, sa-
kalı birbirine karışmış, korkunç
derecede zayıf bir ihtiyara uzattı-
ğım bir dilim ekmeği bu adam
kaparcasına aldı, elime sarıldı ve
üst üste öptükten sonra yiyeceği-
ne, inanmadığım bir kuvvetle da-
yanarak yürüdü. Arkasından git-
tim. Oraya pek yakın olan evine
girmişti. Sergi gibi avluda, taşla-
rın üstüne serilmiş, on bir, on iki
yaşlarında bir oğlan çocukla genç
bir kadına bu ekmeği verdi. Onlar
bu birer parça ekmeği çılgin gibi
yuttular. İhtiyar, ölmek üzere bu-
lunan bu zavallı korkunç bir se-
vinç içinde sırtıyordu.

Ona ikinci dilimi vermekten
çekinmedim. Aynı hareketi yaptı.

— Sen? diye sordum.

— Ben mi? dedi. Ben yaşamı-
yorum artık.

Çocuğu yanıma alarak ona
dört beş avuç piring verdim. Evi-
ne doğru bir hazine götürür gibi
gitti.

Buna mukabil kapıları yaldızlı,
bahçeleri çiçek içinde olan zengin
aileler vardı. Bu binaların önün-
den geçerken, gayet güzel, renk-
leri yerinde, yanaklarından kan
damlayan insanlar görüyordum.
Bunlar Bizansın felâketini benim-
semiyenlerdi. Fakat unutmamaları
lazımdı ki şehre giren ordu bu
renkli ve canlı insanları daha bü-
yük bir hırsla esir edecek veya
kafalarını bedenlerinden ayıraca-
ktı. Aclar ve bitkin bir hale gelen-
ler herhalde daha çok kurtulacak-
lardı.

Bartolomeye giderek ondan pi-
ring istedim. Bana olmadığını
söyledi. Tehdit ettim. Derhal bir
iki torba çıkarttı ve korkusundan
bunları konağa kadar taşıdı. Bun-
dan sonra iki çuval buğday buldu.
Bunları ödiyeceğimi söylediğim
zaman yok dediğine pek utandı.
Dükkânıyla konak arasında dur-
madan gidip gelerek yiyecek ta-
şıdı.

O zaman Olgayı konağın mut-
fağına indirdim. Ona ateş yaktır-
dım ve büyük bir kazana buğday
döktürerek haşlattım.

İren Mayısın yirmi sekizinci

günü olan ertesi gün benim ricam
üzerine konağın kapısına inmişti.
Demir kapı kapalıydı. Fakat bütün
yol ellerinde paralar bulunam ka-
dide dönmüş insanlarla doluydu.
İren mütemadiyen onların kapıları-
na birer keçe haşlanmış buğday
koyuyordu.

Sabahın pek erken bir saatinde
başlayan bu iş hava kararınca
kadar devam etti.

Olga mütemadiyen buğday kay-
natıyor, ben taşıyordum. İren
de bunları usanmadan, yorulma-
dan dağıtıyordu.

Çok uzaklardan gelenler bin, iki
bin belki beş bin kişiye balığ ol-
muştu. Aldıklarını derhal yiyen-
ler olduğu gibi göğsüne bastırarak
koşa koşa gidenler de oluyordu.
Çuvalarla buğday böylece bitmiş-
ti. İren ertesi gün için de bu za-
vallılara bir şeyler vadediyordu.
Fakat elimizde pek az piring kal-

İhtiyara ekmek parçasını uzattım.

mıştı. Muhasaradan kaç gün daha
süreceğini bilmiyordum. Bir iki
parça ekmekle biraz tuzlu balık
ve bir torba un vardı. Bunları ay-
rıca saklamıştım. İrene kalsa hep-
sini aclara dağıtırdı.

SON GECE

Konağın önünden kalabalık
dağıldıktan sonra, bütün gün şe-
hirde çanların niçin durmadan ça-
lındığını öğrenmeğe çıktım.

Mehmet Beyin ordusunda fev-
kalâde bir telâş görüldüğünü an-
lattılar. Donanması yerinden ha-
reket etmiş, Mehmet Beyin asker-
lerini teftiş ettiği ve onlara bir
takım öğütler verdiği anlaşılmış.
Hemen bir hücum bekleniyordu.
Hücum gevşemiş ve hemen hemen
pek az çarpışma olmuştu.

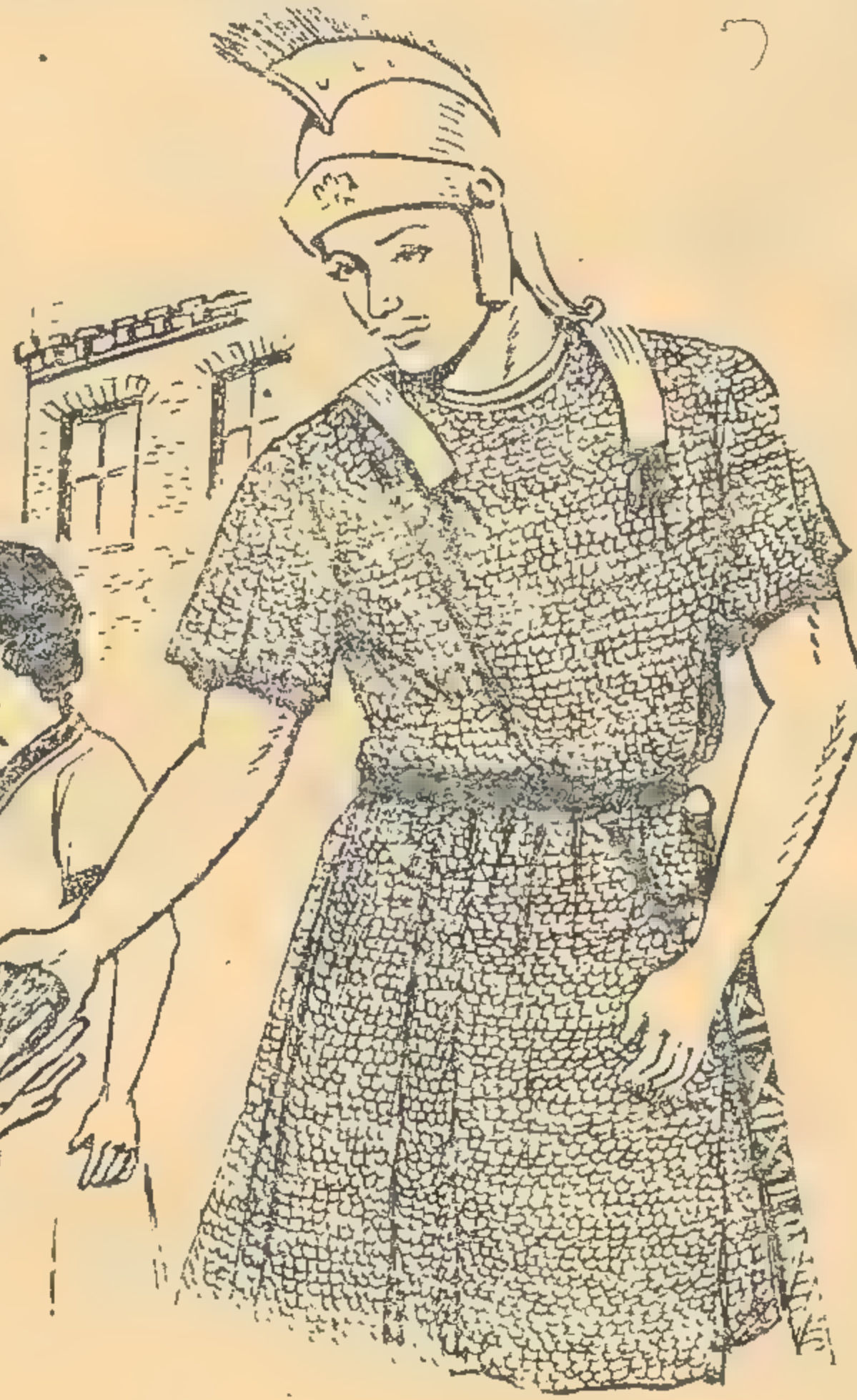
Yeni ve öldürücü bir hücumla
hazırlandıkları anlaşılıyordu. Bunu
İmparator daha evvel anlamış ve
bir at üstünde surların boyunca
bütün gün dolaşarak müdafilere
gayret ve cesaret vermişti.

Halkın bir kısmı konağın ka-
pısında yemek için beklerken di-
ğerleri, hemen bütün Bizans yine
Panaya resimlerini sokak sokak
dolaştırarak başları açık, ayakları
çıplak ilâhiler okuyarak sulara
gitmişler, resimleri duvarlara tut-
muşlardı.

Zavallılar, hâlâ bu resimlerin
kendilerini ve tarihî şehirlerini
kurtaracağını umuyorlardı.

İmparator kiliselerde yapılan
âyinlerde de bulunarak Panayaya
olan itimadını söyleyip, şanlı Bi-
zans tarihini sayıp dökmüş ve son-
ra herkesi vazifesi başına davet
etmiş. Onlara zafer ve kurtuluş
vadeden İmparator, belki kendisi
de böyle seylere inanmıyordu ar-
tık.

Yine o gün, bir yıldan beri
metruk kalan Ayasofyaya bütün
saraylar, bütün müdafaa âmirleri,
bütün Rum ve Lâtin rahipleri top-
lanmış. Her milletten binlerce in-
san o tarihî ve en büyük yapının
içini doldurmuş, Fakir, zengin,

asil ve daha kim varsa, hep bir-
den yamak dualar edilmiş.

İmparator, bu âyinden sonra
Velakernaya gitmiş. Orada ken-
disine fena muamele ettiği, kalbi-
ni kırdığını sandığı kim varsa hep-
sinden özür dilemiş.

Yine bu arada odun, taş, kızgın
zeytin yağı gibi yakıcı, ezici ve
kırıcı maddeler halk tarafından
surlara taşınmış.

Sokaklarda, gece karanlığında
birçok Bizanslı ağlıyarak dolaşı-
yordu. Hava ılık ve pek yumuşak-
tı. Anjeli yoklamak için eve git-
tim. Gaffar kapıyı açtı. Kızın yat-
tığı yere çıktım. Her şeyden ha-
bersiz, derin bir uykudaydı.

Onu alıp konağa götürmeği
düşündüm. Fakat o gece Bizansın
düşeceğini ummuyordum. Gaffara
kapıyı sıkıca kapatmasını ve
beklemesini söyleyerek döndüm.
Hava çabucak kara kara bulutlar-
la örtülmüş, şeffaf gece birden
simsiyah kesilmişti. İnsanın sinir-
lerini geren ve durmadan esmeden
bir ağırlık duyuluyordu.

Ağır ağır konağa döndüm. Ka-
pıyı dikkatle kapattım. Harem ta-
rafına girerek merdivenleri çık-
tım. Salonda tek bir mum yanı-
yordu. Büyük gerçevelerin içindeki
resimler oldukları yerde kımıl-
dıyor gibiydi. Çanların tunc sesleri
havaya bir kat daha sıkıntı veri-
yordu.

Merdivenleri tekrar çıktım.
İkinci katın salonuna vardım. O-

rada da bir tek mum yanıyordu.
İrenin yattığı odanın kapısı ara-
lıktı. Olga yerde, geniş bir minde-
rin altında, oturduğu yerde uyu-
yordu.

İren süslü yatağına uzanmıştı.
Başı yarı çıplak kollarının arasın-
da kaybolmuştu. Bütün yorgunlu-
ğuna rağmen uyumadığını anla-
dım. Ayak seslerini duymuş, doğ-
rultmuştu.

Omuzlarına kadife pelerinini
alarak kapıya çıktı. Elinde bir
şamdan vardı. İçinde iki mum yanı-
yordu. Rengi pek solgun görü-
nüyordu.

— Ne var Yusuf Bey? diye
sordu.

— Hiç, dedim.

Fakat her zamankinden çok
daha başka olmalıyım ki, İren
inanmadı, yanıma sokuldu. Heye-
candan genesi titremeğe başla-
mıştı. Salonda şamdan masaya
koydu. Pencereye doğru ilerledi.

Yüksek bina bütün evlerin üs-
tünden bakıyor, surların bir kıs-
mını görüyordu. Bu surların bir
kısımını görüyordu. Bu surların ar-
kasındaki ufuk kıpkırmızıydı. İren
titriyordu.

— Yangın mı var? dedi.

— Hayır dedim. Türk ordusu
şenlik yapıyor.

— Muharebe durdu mu?

— Durdu, durdu amma...

— Söyleyiniz Yusuf Bey, ne
oluyor?

— Bu gece uyumayınız Prenses,
bu gece dua etmek, Tanrıya yal-
varmak gerek. Ben de öyle yapa-
cağım. Uyumayınız Prenses.

— Yusuf Bey, ağlıyorsunuz?

— Evet. Bundan ne çıkar?

— Ölecek miyiz Yusuf Bey?

— Orasını iyi bilmem amma,
amma, bana öyle geliyor ki bu
gece Bizansla bulunanlardan bir
çoğunun son gecesidir.

Yavaş yavaş ona yaklaştım. İlk
defa çekinmeden onun genesini
tuttum. Mukavemet etmiyordu.
Titriyordu. Yüzünü istediğim ka-
dar bana döndürdü. Fakat meta-
netli muhafaza ediyordu. Onu
diri diri, aklı başındayken göğsü-
mün üstüne çektim, kollarımın a-
rasında sıktım.

— Vakti, saati geldi İren, de-
dim.

Evet, şimdi sadece adıyla ses-
leniyor ve bileklerini acıtacak gibi
sıkıyordum:

— İren, ben senin için Bizansla
kaldım, seni sevdiğim için kaldım.
Ölürsem senin için öleceğim. Sen-
den bunu bugüne kadar sakladım.
Fakat belki bizim için bir yarın
yoktur. Seni seviyorum benim gü-
zel İrenim, benim güzel Prense-
sim. Bir kere daha güzel gözleri-
nin içine doya doya bakayım.

Yüzüme yaşlar iniyordu. İren
yeis içinde kıvrandı:

— Yusuf ölecek miyiz. Muhak-
kak ölecek miyiz Yusuf? Neden
bu kadar ağlıyorsunuz? Niçin ö-
lelim Yusuf, niçin ölelim.

Bizansla birlikte mahvolmak
istiyen İren Paleolog, şimdi titri-
yor, yumruklarını sıkıyor, genesi
heyecan ve telâşından tıkrıldarken,
inci gibi dişleri birbirine değerek
tatlı sesler çıkartıyor, arkasından
kadife pelerininin kaydığını, omuz-
larının, ensesinin çıplak kaldığını
düşünmüyor, hattâ kendisine kal-
bimden, aşkımdan bahsedişim kar-
şısında hiçbir çekingenlik göster-
miyor:

— Niçin ölelim Yusuf? diye
itiraz ediyordu.

(Arkası var)

RÜYASINDA, EVDE PENCEREDEN BAKMAKTA, ANNESİ DE ŞİŞLE YÜN ÖRMEKTEYDİ.

TAM BU SIRADA KAPI AÇILDI VE KONKİTA BAĞIRARAK İMDAT.. İÇERİ GİRDİ İMDAT.. İMDAT..

KONKİTAYI AĞZINDAN DUMAN. LAR ÇIKARAN BİR EJDER KO. VALİYORDU. ATMACA REİS KILICI. NI KAPTI.

ATMACA REİS

EJDER BU SIRADA KUYRU. GUYLA KONKİTAYI SARDI. VE ONU SÜRÜKLEYİP GÖTÜRDÜ.

İLE UYANDI.

REİS RÜYA. NIN TESİRİ

ALLAHIM NE KORKUNÇ.

BÜYÜKSÜ KAÇTI. KALKTI BİR ÇEK. MECE AÇTI. KONKİTANIN RESMİNİ MUHAKKAK BAŞINDA ÇIKARDI BİR TEHLİKE DOLAŞ. YOR SENİN.. BİRİ SENİ TEHDİT EDİYOR. AMA KİM?

BU SIRADA REİSİN ODASINDA YATAN ELİOS TA UYANDI. VE YATAĞINDAN KALKTI. ACABA REİS NEYE UYANDI

HİÇ GÜRÜLTÜ ETMEDEN YAKLAŞ. TI VE BAKTI

VE GÖZLERİ HAYRETTEN FAL TAŞI GİBİ AÇILDI. VÜCUDU Tİ TREMEĞE BAŞLADI.

NIHAYET, DUYDUĞU BÜYÜK HEYECAN YÜZÜNDEN DİLİ ÇÖZÜLDÜ.

ATMACA REİS HEMEN ÇOCU. ĞA DÖNDÜ

O BAKTIĞINIZ RESİM BENİM. ANNEMİN RESMİYDİ

ALLAHIM. NE OLDU SANA?

ANNEM.. BENİM ANNEM O...

ALLAHIM SANA HAMDOLSUN. BANA LAYIK OLMADIĞIM BİR İHSANDA BULUNDUN ARKASI VAR

Şeriatın kestiği parmak

Yazan: F. Demiray

Ankaradan apar topar gelmişti. Hem de o gün, öğleden sonra mahkemeye gitti. Otuzunda bir bekardı.

Hemen duruşma salonunun kapısının yanına asılan listede kendi adını buldu. Daha vakit vardı. Bir sigara yaktı. Sıralardan birisine iligti.

Yanında, yirmisini yeni aşmış, beyaz tenli, kara kaşlı, kara gözlü, kusursuz bir bayan vardı. Çantasını dizlerinin üstüne koymuş, uslu uslu oturuyor, fakat ara sıra üzüntülü hareketler yapıyor ve iç çekiyordu. Arif sordu:

— Bayan sizin de mi davanız var?

Sevimli bayan bir daha içini çekti:

— Evet efendim, öyle.
— Ne davası?
— Hududu tecavüz.
— Siz pek terbiyeli ve ağır başlı bir hanımsınız. Bu tecavüz herhalde başkaları tarafından olacak.

— Maalesef bizim taraftan efendim. Ne bileyim, duvar yıkılmış, bir usta çağırdım, yaptırttım, dünyanın masrafı oldu. Size nasıl anlatayım. Zevcim öldü. Bana genişçe bir bahçe ile bir ufak köşk kaldı. Bu zamanda geçim güç. Bir annem var. Köşkün çoğunu kiraya veriyor, bir tarafında barınıyoruz. Bizim gibi eli ermez, gücü yetmez iki âciz kadını dava edenlere ne denir?

Arif heyecanlandı:
— Vcdansızlık doğrusu, dedi. Demek dava ediyorlar?

— Evet, usta duvarı birkaç santim taşımış. Benim ne suçum var. Ötekine, berikine danıştım, ya duvar yıktırılıp geri çekilecek veya, karşı tarafı razı edebilirsem parasını verecekmişim. Ben geçinmekten âcizim. Hem yüzlerce lira sarf edip duvarı da geri alırttamam. Bugün ilk defa mahkemeye geliyorum.

— Ne tuhaf. Benim de böyle bir davam var bayan. Ben Ankaradaydım. Bir iş takip ediyordum. Evdeki kiracılar haber verdiler. Benim de bahçeme tecavüz edilmiş. Aşlını sorarsanız bir karış toprak yüzünden değil, sadece son zamanlarda ortaya çıkıp elâlemin malına konanlara kızdığım için dava açtım. Kimin gözüne bir arsa iligse hemen gecekonduyu oturtuyor. Şimdiki kanunlar da acaip. Herifi bir türlü çıkartamıyorsunuz. Günlerce, aylarca mahkeme, gecekondusu parası öde. Üstelik sulh teklif ederler. Bir gün bakıyorsunuz, açık gözün birisi bahçenize bir tel çekiyor, benimdir diye direniyor. İki de şahit buldu mu hapi yuttunuz. İşiniz yoksa mahkeme koridorlarında sürünüz.

— Evet efendim, çok güç. Bakınız annem ihtiyar, bütün iş benim üzerimde. Fakat ister istemez geldim. Kimsem yok ki.

— Çok güç bayan. Fakat niçin evlenmiyorsunuz?

Genç ve güzel kadın kıpkırmızı olup önüne baktı. Arif sordu:

— İhtimal ölen kocanızın ma-

temini tutuyorsunuz?

— Size nasıl anlatayım efendim. Pek bağlanılacak bir adam değildi. Zaruret yüzünden ihtiyarlığına bakmadım. İyi kalbliydi, bana baba gibi muamele ederdi. Allah razı olsun iyi kötü bir şeyler bıraktı.

— Şu halde pekâlâ evlenebilirsiniz.

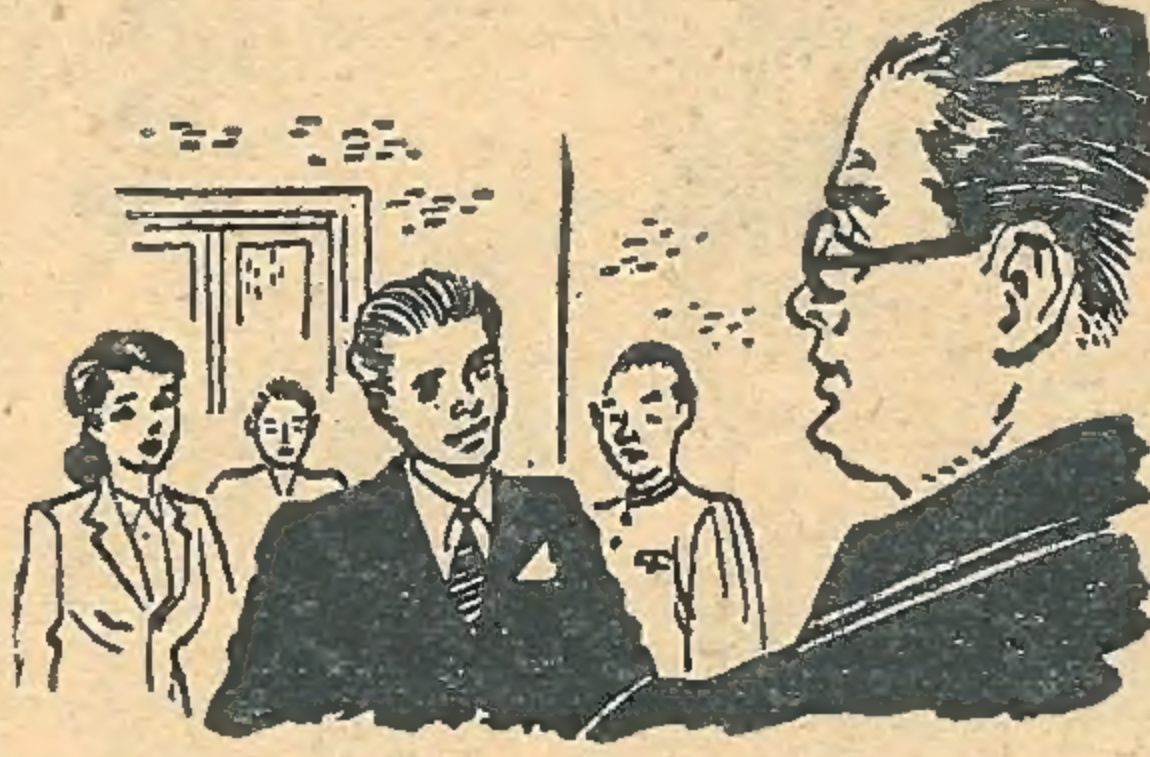
— Evet ama bu zamanda kolay mı?

— Ha, bakınız bu doğru işte. Ben de otuzuma geldim, bir türlü

evlenmeğe cesaret edemiyorum. Kız olsun, dul olsun, yeter ki helâl süt emmiş olsun.

Genç kadın bu defa al çuha kestirdi. Arif boğulur gibi olmuştu. O da önüne bakıyor ve mırıldanıyordu:

— Bir yuva kurma ihtiyacındayım. Bana sadık ve vefakâr bir karım olsun, bana güler yüz göstereyim.

beni sokak kadınlarına muhtaç bırakmasın, daha ne isterim. Fakat gelin de bulun böylesini.

— Evet efendim, insanlar bir bakışta anlayamazlar. İnsan uzun müddet komşu filân olacak, ailece görüşecek ki huyunu, suyunu bilsin.

— Bir şey daha var. Bekârlığın da başka türlü olan erkek de, kadın da evlenince az çok bir huy değiş-tiriyor. Netice itibariyle baht işi.

Bu sırada mübaşir haykırdı:

— Arif Barut, Süheylâ Ateş. Arif hemen yerinden fırladı:

— Beni çağırıyorlar Bayan, dedi. Mahkemeden sonra sizinle yine görüşmek isterim. Şimdilik müsaadenizle.

Hemen mahkeme salonuna daldı. Arkasından davalı da girdi. Hâkim onlara dik dik baktıktan sonra (Arkası 14. sayfada)

MACERA PEŞİNDE

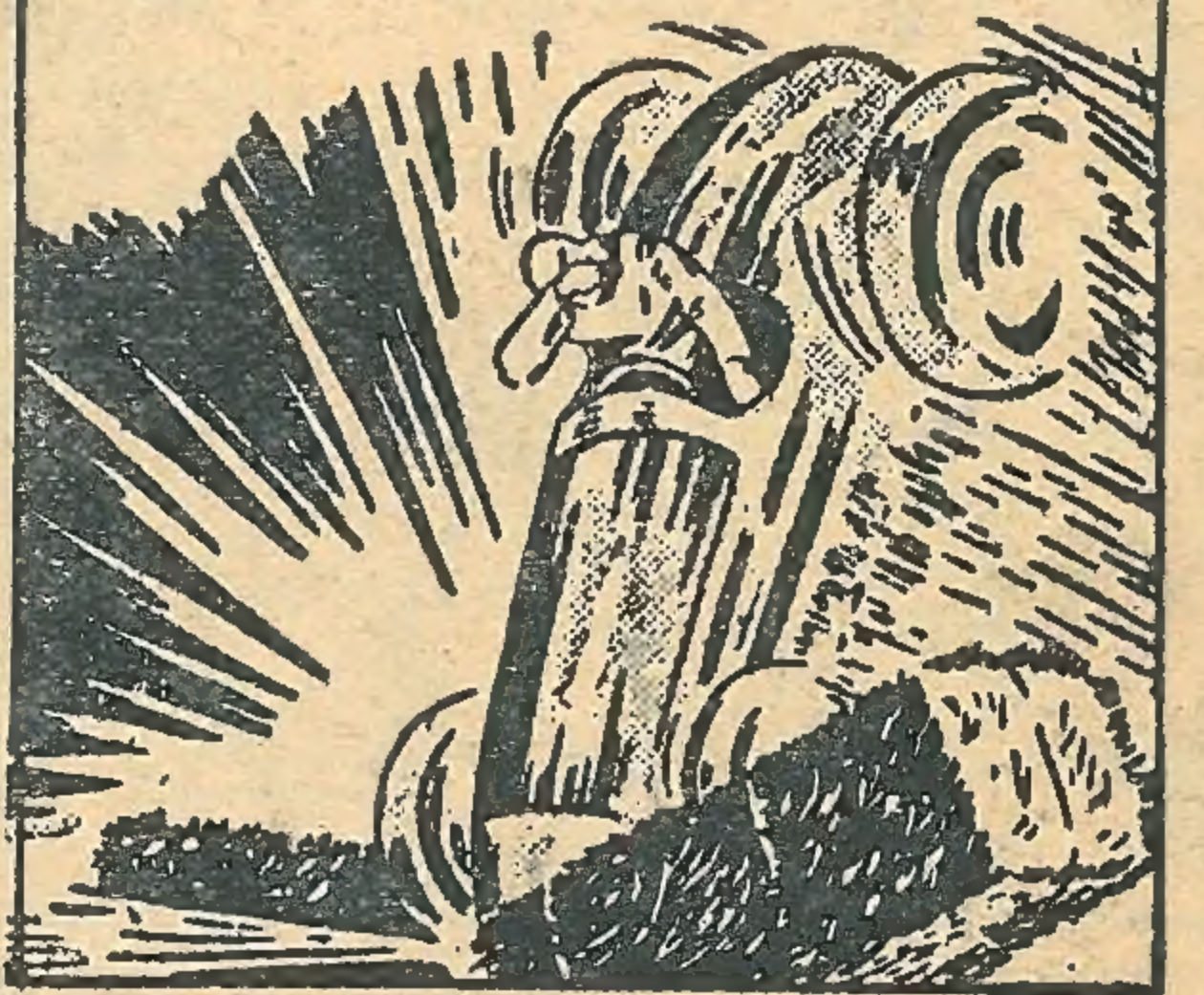
YARIŞ OTOMOBİLLERİ ÇILGINCA İLERLİYORLARDI.

32 NUMARA HEP BAŞTAYDI. FRED. DİNİN EN BÜYÜK RAKİBİ 32 NUMARA.

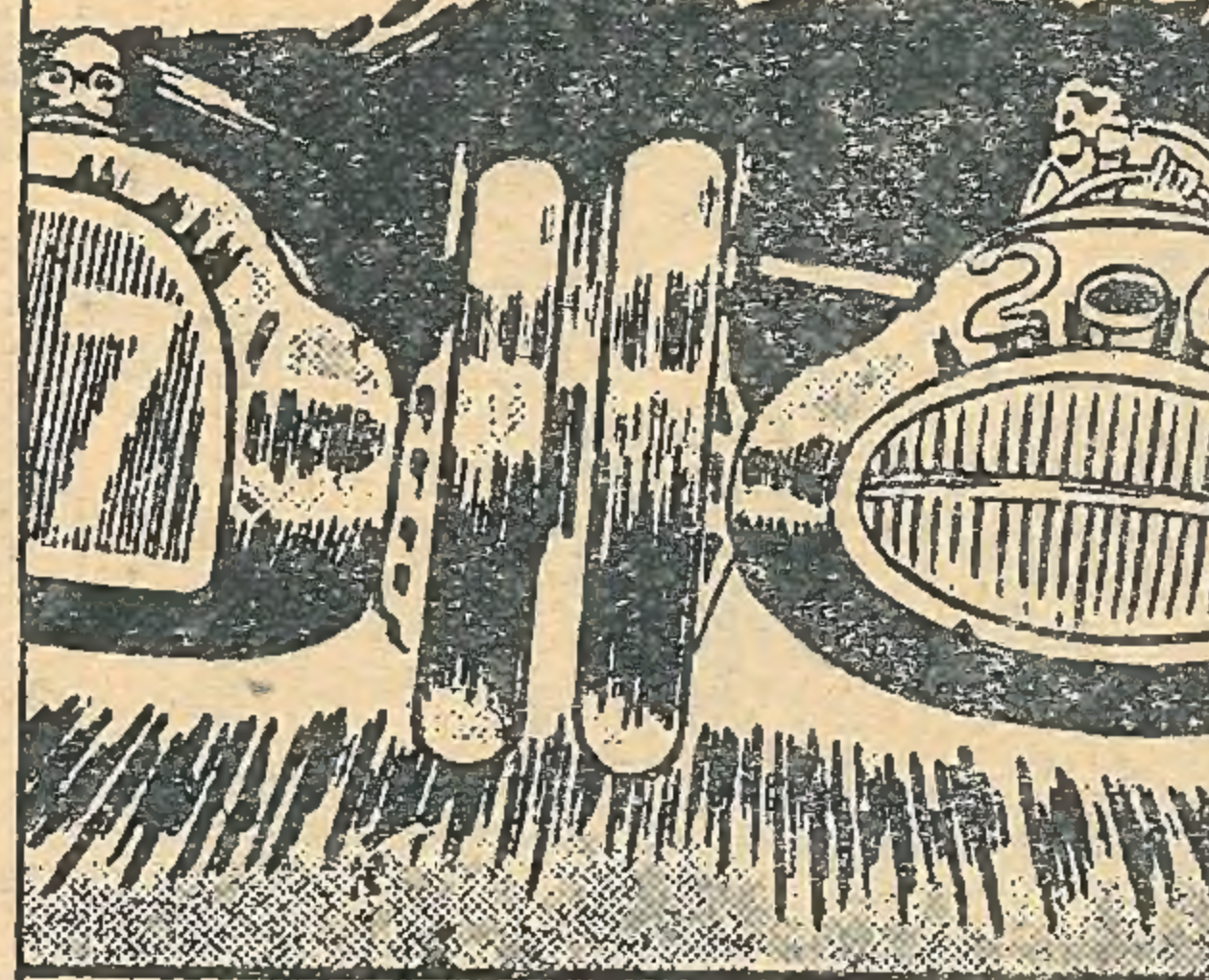
BU SIRADA BİR HADİSE OLDU. 5 NUMARA ÇARPTI VE YANMAĞA BAŞLADI.

ALLO ALLO.. SAYIN DİNLEYİCİLER HEYECANA KAPILMASIN.. BUNLAR OLAGAN ŞEYLER DİR.

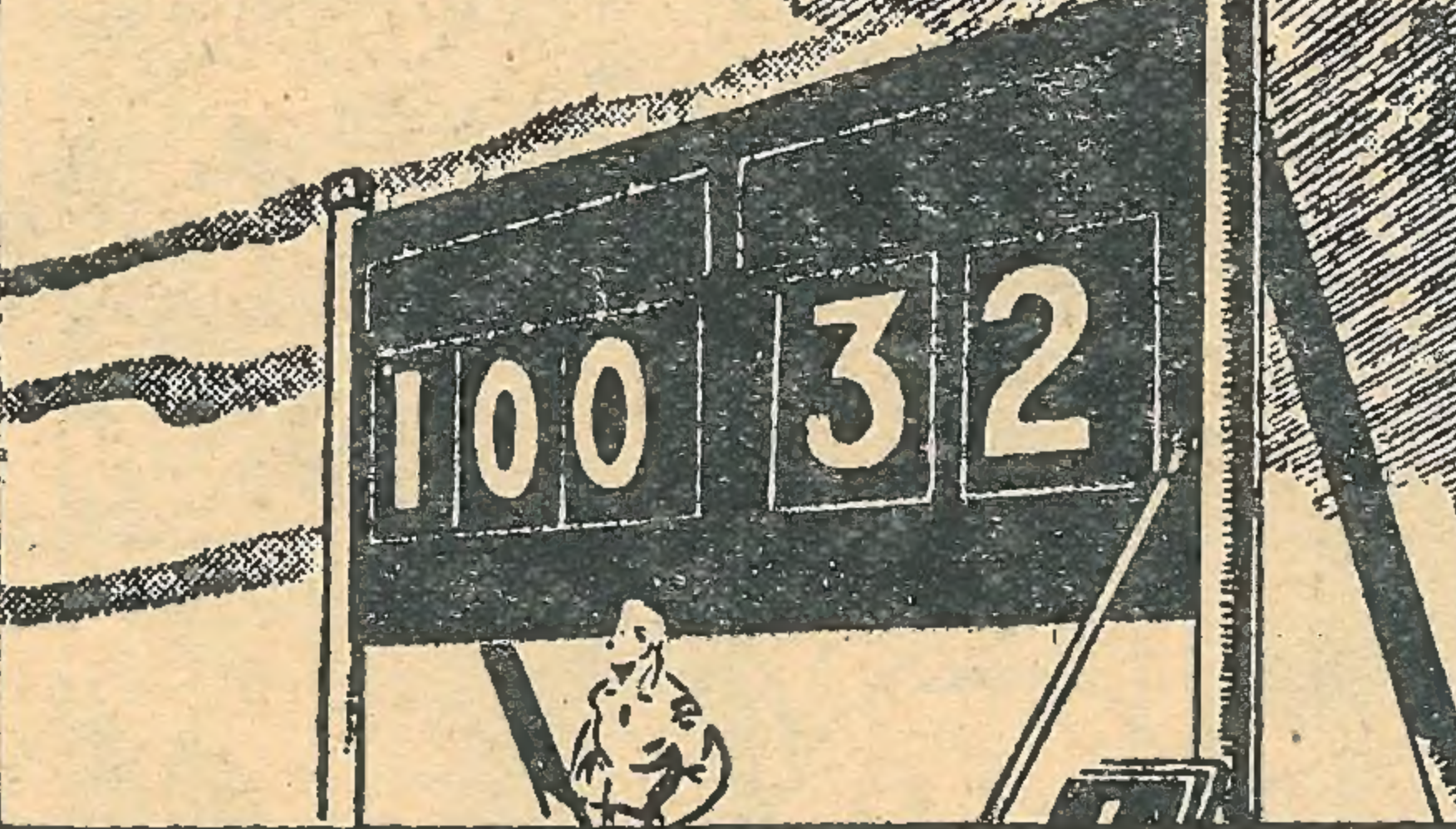
YIRMİNCİ ASRIN EN BÜYÜK YARIŞINI GÖRÜYÖRÜZ. 26 YA BAKIN.. NASIL HIZLANDI.

YAŞA FREDDİ SIKI DUR EK ŞUNLARI.. FREDDİ..

SAHA KENARINDA TUR ADEDİNİ VE BAŞTA OLAN OTOMOBİLİN SAYISINI GÖSTEREN BÜYÜK BİR LEVHA VARDI.

HEP BİZİM Kİ BAŞTA.. AMA 26 TEHLİKELİ HAL ALIYOR.

VİRAJDA YOLU KESMELİ 26 YI YARIŞ DIŞI YAPMALI.

32 HEP BAŞTAYDI. FAKAT FREDDİ BİR TUR AÇIĞI DOLDURMUŞ 32 YE YAKLAŞMIŞTI. İŞTE TAM BU SIRADA....

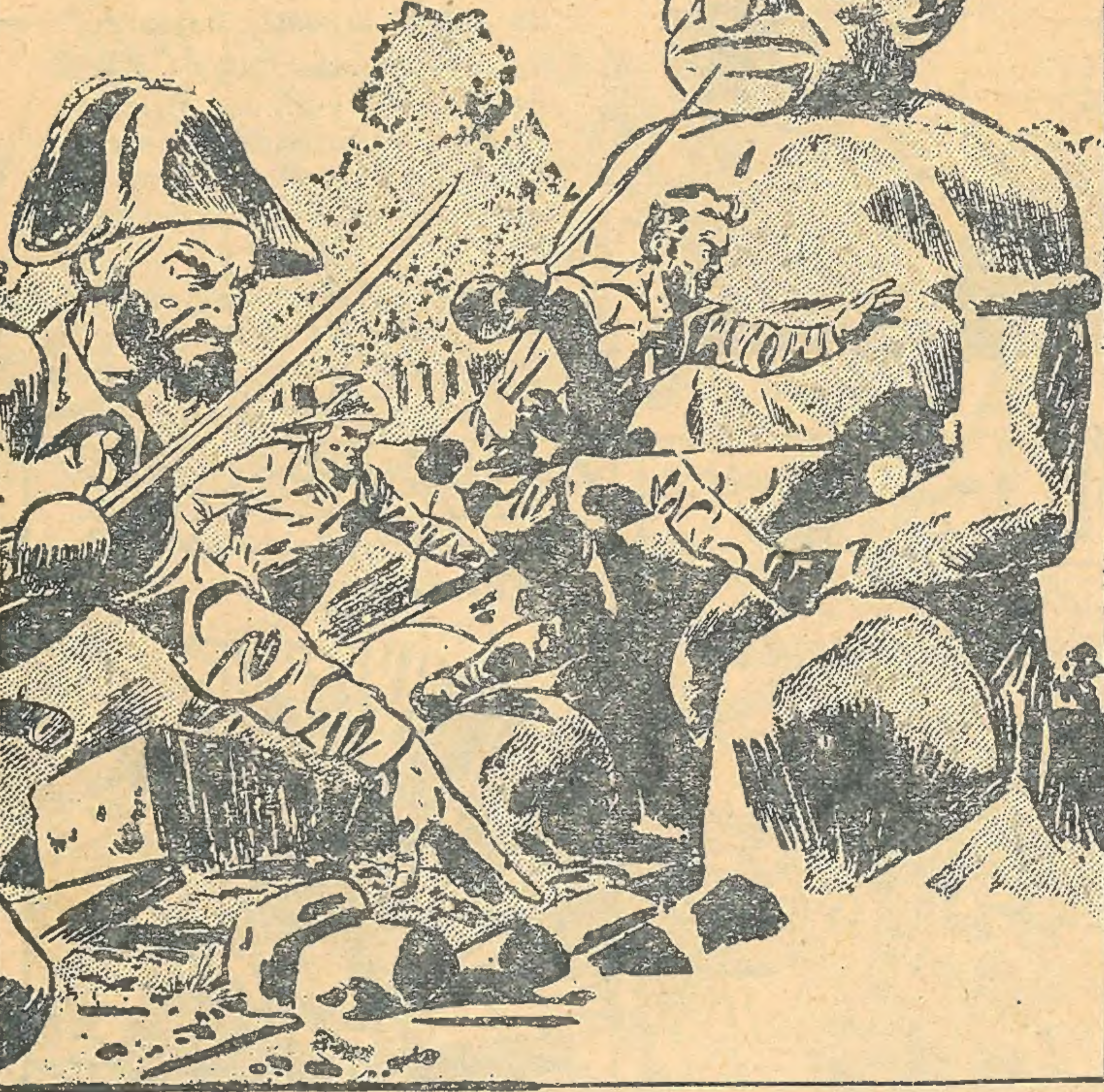
~ARKASI VAR~

KORSANLAR KRALI

No: 21

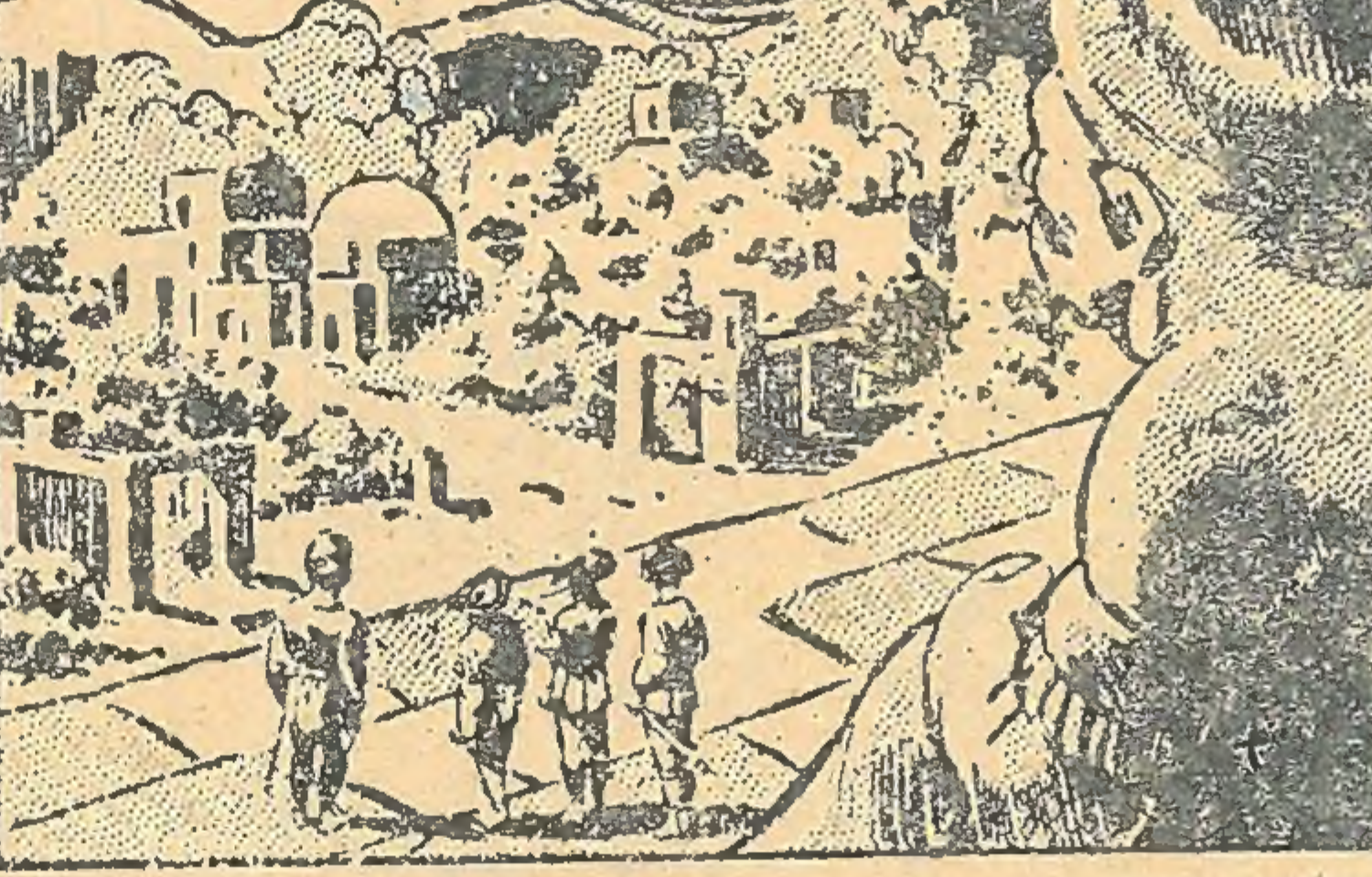
ÇİĞLİĞİN GELDİĞİ
TARAFA KOSTULAR

HAYAL DEĞİLDİ
BURADA BİRİSİ
VARDI ÇİĞLİĞİ ATAN
NİTEKİM AZ SON
RA ADAMIN KILI
CINI BULDULAR

AĞAÇLAR BÜYÜRKEN KUÇA
TAŞLARI YERİNDEN OYNATMIŞ
HER YAPINI HARAP ETMİŞTİ.
FAKAT NE KADAR YIKILIR
SA YIKILSIN GÜZELLİĞİ
MEYDANDAYDI.

TAM BU SIRADA BİR
SİLÂH SESİ DUYULDU.
BU OLSA OLSA JÖRİ
RUENA OLABİLİRDİ.

KORSANLAR KORKUDAN
ŞEFLERİNİN ETRAFINA
TOPLANDILAR.

GÜNLER BÖYLELİK
LE GEÇMEĞE BAŞ
LADI. KORMORANIN
DA ARKADAŞLARININ
DA BURNUNDA LA-
KONKAĞA TÜTMEYE
BAŞLADI.

BİRGÜN KOR-
MORAN GÖL
BALIKLARINI SEY-
REDERKEN RUENA
GÖZÜKTÜ.

MORGANI
ALMADAN
BİR YE-
RE KIPİR
DAMI-
YACA-
GIZ

KORSAN MOR-
GAN ÖLDÜ.
ŞİMDİ DİVANE
BİR MORGAN
VAR.

NE OLURSA OLSUN.. MORGAN
Nİ YAKALAYIP TORTUGADAKI
KORSAN MAHKEMESİNE GÖ-
TÜRECEĞİM. BATIRDIĞI KORSAN
GEMİLERİNİN HESABINI
VERSİN

RUENA ORMANA
DALDI. KORMORAN
ONU TUTMAĞA
YELTENMEDİ.

KAPTAN.. HARA-
BELERİN ARASIN-
DA BİR ATEŞ VAR

HER YER YONTUL-
MUŞ BÜYÜK TAŞ-
LARLA YONTUL-
MUŞTU.

REJİSÖRÜN KARISI

(3. sayıdan devam)

dedi ve vereceğim cevabı bekleme-
den çıkıp gitti.

Sinirli ve aksi bir adam olan
René Garçant daima bir saman ale-
vi gibi birdenbire parlayıp sönerdi.

— "Yeni filmimin baş rolünü sa-
na veriyorum. Bu hususta görüşme-
miz lâzım. Hemen eve gel seni bek-
liyorum." demesine hiç şaşmadım.

Bir saat sonra evinde idim. Çev-
rilmesine ertesi gün başlanacak olan
filmin baş kadın artistliğini Ginditta
yapacaktı. Bana rolümü izah etti:

— Sen oturduğun yerden kal-
kacak ve Ginditta'yı kollarının ara-
sına alarak öpeceksin.

Provalara başladık. René bizi
bir müddet seyrettikten sonra:

— Çok cansız oluyor, dedi ve
ilâve etti. Sigaram bitmiş. Ben kö-
şebaşına gidip sigara alacağım. Ge-
linceye kadar, siz, aynı sahneyi bir-
kaç kere tekrar edin...

René Garçant döndüğü vakit,
biz hararetle provamıza devam edi-
yorduk. René'nin yanında üç kişi
daha vardı. Herhalde onlar da film-
de rol alacak diğer aktörlerdi. Biz
geçen zamanı boş geçirmediğimizi
göstermek için, birbirimize hararetle
sokulmuş sevişiyorduk. René'nin
"Alçaklar!" diye bağırmasıyla ne
olduğunu anlamağa çalışarak ken-
disine baktık. O, yanındaki adam-
lara dönmüş, bizi göstererek:

— İşte görüyorsunuz, karım ba-
na ihanet ediyor hem de en iyi ar-
kadaşımla, dedi. Sonra ilâve etti.
Haklarında gereken kanunî muame-
leyi yapın.

SERİATIN KESTİĞİ PARMAK

(13. sayıdan devam)

Arifin adını sanını sordu. Sonra da-
vaya döndü. Ona da sorarken Arif
başını çevirdi. Rengi kıpkırmızı ke-
sildi. Koridorda konuştuğu kadını
bu.

— Davanız nedir?

Arif yutkundu:

— Şey, efendim, dedi. Ben bu-
rada yoktum. Kiracılarım haber
verdi. Tahkik ettirdim, bahçeme te-
cavüz edilmiş. Ötekinin berikinin
mallarına konanlara kızdığım için
dava açmışım. Fakat bunda Bayan
Süheylâ Ateşin bir kasdi olmadığını
anladım, şimdi kendilerine bir anla-
şma teklif edeceğim. Meselâ efendim,
bahçelerimiz arasındaki şu duvarı
büsbütün kaldırsak diyorum. Eğer
Bayan buna razı olurlarsa...

Hâkim pek zeki bir adamdı.
Genç kadına dikkatle bakarak:

— Kızım, dedi. Bakınız, komşu-
nuz size sulh teklif ediyor, ne diye-
ceksiniz.

Genç kadın çarpıntılar içinde:

— Ben âciz ve kimsesiz bir ka-
dınım, dedi. Siz nasıl munasip gö-
rürseniz kabul edeceğim. Şeriatın
kestiği parmak acımaz, derler.

Onlar duruşma salonundan çı-
karken dinliyenler siddetle alkışla-
dılar. Dışardan birisi merakla sordu:

— Ne oldu Allahını seversen?

Mübaşir gülümsedi:

— Hâkim evlenmelerine karar
verdi ama zabıta geçmedi bu, dedi.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar.

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (30 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini tüken idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ASK İHTİRASTIR

GENÇ KADIN BİRDENBİRE
FRANK'IN KOLLARINDAN
SIYRILDI.

PALMER.. PALMER GEL..

FRANK'İYİ ETMİYÖ-
RÜZ.. HAKKIN YOK..
EVLİ OLDUĞUNU
UNUTMA..

PALMER CİNAYET İŞLEMİŞ GİBİ
KAÇTI. GÜVERTEDE LARRİYE
RASTLADI.

PALMER.. BEN DE
SENİ ARİYORDUM
NEN VAR.. NEYE
BU HEYECANIN?

BİRŞEY YOK
TEGMEYİM..
YORGUNLUK

8/1

BİLİYORSUNUZ
FRANK BENİM ENİYİ
DİĞİN İHTİMAA BEN DE BİLHASSA
TEŞEKKÜR EDERİM. SEN ÖTEKİ HEMİŞİ-
RELERDEN ÇOK BAŞKASIN.. NAZİK, HASSAS
ÇALIŞKAN, FEDAKÂRSIN.. SÖYLEDİKLERİ-
ME BELKİ GÜLECEKSİN.. AMA BEN DE
HAYATTA ÇOK İZTIRAP ÇEKTİM.. ÇOK
YALNIZIM. SENİ GÖRÜNCE
ARADIĞIMI BULDUĞU-
MU ANLADIM..

BEN KADINLARA
LAF ETMESİNİ, AŞZIN..
DAN GERİP BURNUNDAN
ÇIKMASINI BECEREMEM..
SANA YALNIZ SENİ SEVDİĞİMİ
SÖYLESEM VE KARIM OLMANI
TEKLİF ETSEM
LARRİ BENİ
ŞAŞIRTİYOR..
SUN..

BENİ
ŞİMDİ SEV-
MİYEBİLİRSİN..
AMA EVLENİRSEK
SEVECEĞİNİ TAH-
MİN EDİYORUM.

LARRİ.. BEN SANA LÂ-
YIK BİR KADIN DEĞİ-
LİM. GÖNLÜMÜ BİR
EVLİ ERKEĞE KAP-
TIRDIM..

FATLA SÖYLE-
ME.. ANLADIM.. İNE
FRANKIN HALTI.. İŞİ GÜÇ
BUDUR ZA-
TEN. GİDİP
ŞUNA BİR
ÇATAYIM..

LARRİ DUR..
ONUN HİÇ
KABAHAATI
YOK.. BEN
KENDİMONU
SEVDİM..

ALLAHIN
CEZASI.. YAPTIĞI-
NA MEMNUN OLABİLİR-
SİN.. GÜL GİBİ KARIN VAR.

ÜSTELİK PALMERİ
DE ÇİLEDEN Çİ-
KARMISSIN.. AR-
TIK ARKADAŞ-
LIGINIZ
BİTMİŞTİR.

YAPTI-
ĞIMIŞLER-
DEN SANA HESAP
VERMEK ZORUNDA
DEĞİLİM.. SEN BE-
NİM İŞİME NE KA-
RİŞİYORSUN?

186/1

LARRİNİN BU HAREKETİ FRANKIN AKLINI BAŞINA GETİRDİ. PİŞMAN OLDU. PALMERİ BULDU. SESİNE ELİNDEN GELDİĞİ KADAR YUMUŞAKLIK VEREREK.

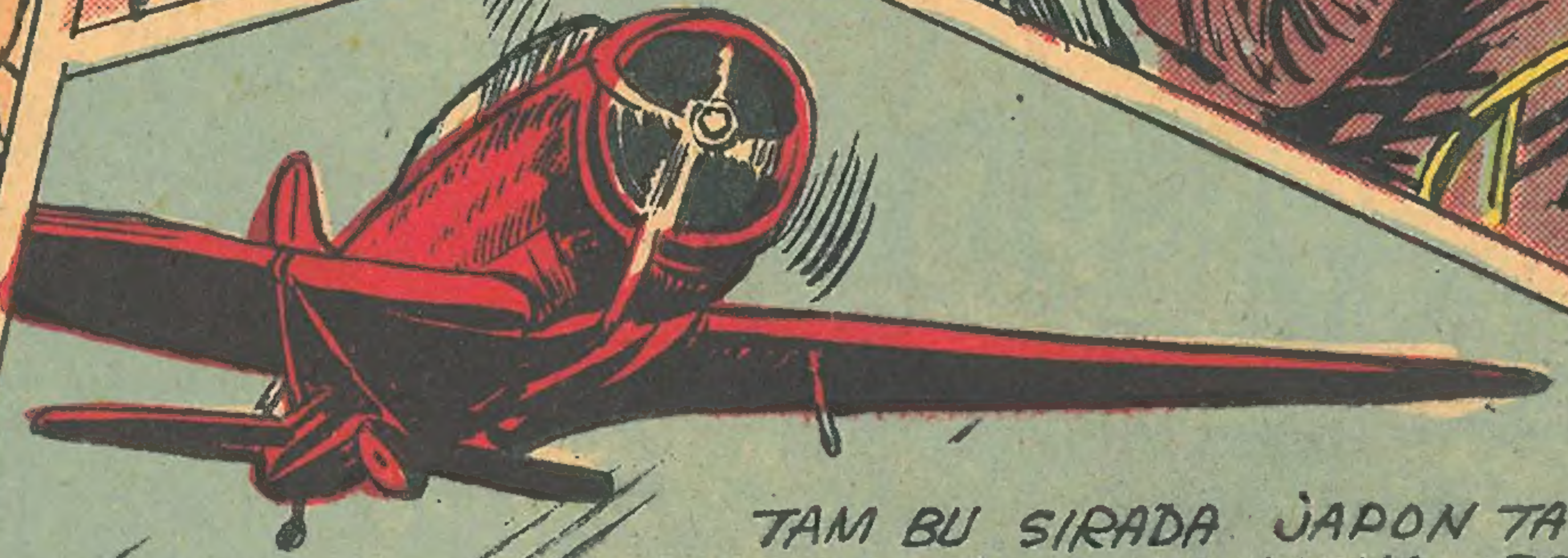
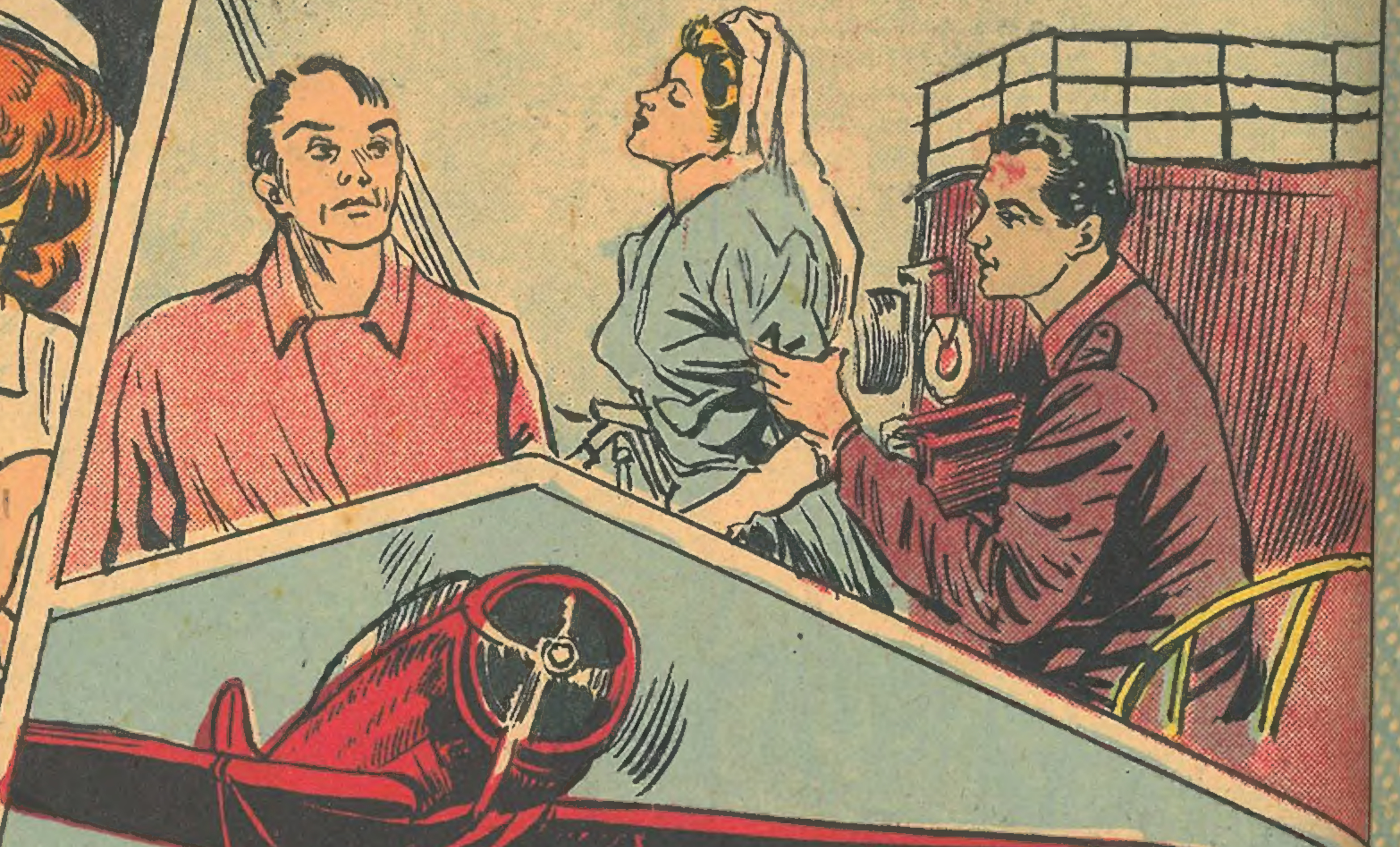
AFFET BENİ PALMER.. BU HAREKETİ YAPMAMAM LAZIMDI. HAYATI SEVIYORDUM VE SEVGİ İŞLERİNİ HİÇBİR ZAMAN CİDDİYE ALAMIYORDUM.

KABAHAATIN BÜYÜĞÜ BENDE KENDİMİ KAPIP KOYUVER. DİM. RİCA EDERİM BU BAHŞİ KAPAYA. LİM.

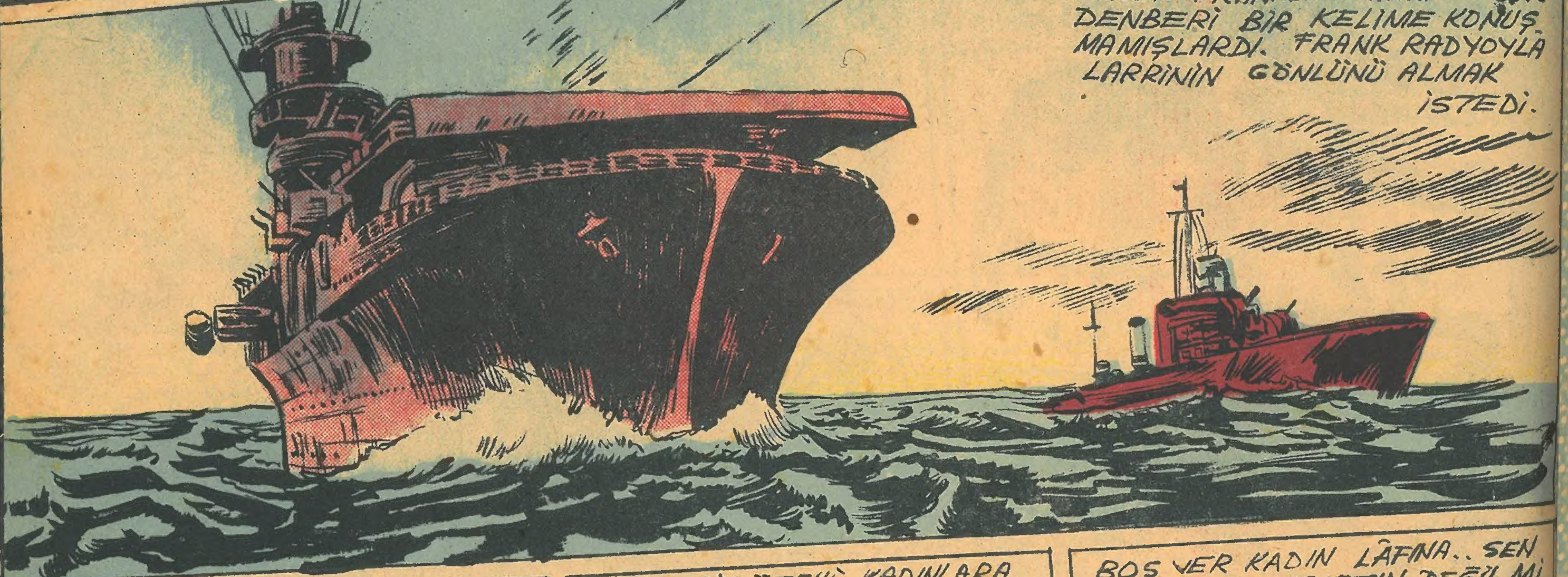
PALMER.. PALMER.. NE OLUR BENİ DİNLE.. HAKKIMDA KÖTÜ FİKİRLER BESLEMENE TAHAMMÜL EDEMEM. SENİNLE DOST OLAMAZ MIYIZ. PALMER

RİCA EDERİM BENİ BIRAKINIZ. HERKES BİZE BAKIYOR. HEM ÇOK İŞİM VAR

PALMER.. GEL GİTME..

TAM BU SIRADA JAPON TAYYARELERİNİN HÜCUMUNA UZRADILAR AMERİKAN TAYYARELERİ HAVALANDI. FRANKLA LARRİ O GÜN. DENBERİ BİR KELİME KONUŞMAMIŞLARDI. FRANK RADYOYLA LARRİNİN GÖNLÜNÜ ALMAK İSTEDİ.

LARRİ.. BEN FRANK.. GEÇEN GÜNKÜ HADİSE İÇİN ÖZÜR DİLERİM. BİR KADIN İÇİN KÜSMEMİZE TAHAMMÜL EDEMİYORDUM. HEM BELKİ O BİZİ UNUTMUŞTUR BİLE..

PALMERİN ÖTEKİ KADINLARA BEN ZEDİĞİNİ SÖYLEMEK İSTİYORSUN.. AMA YANILIYORSUN.. AMA YANILIYORSUN.. HELBET BİR GÜN BUNU ANLIYACAKSIN..

BOS VER KADIN LAFNA.. SEN BENİMLE BARIŞTIN DEĞİL Mİ KOCA DANGALAK.. HAYDİ ŞEKERİM KARŞINDAKİ JAP'A HÜCUM ET..

ARKASI VAR.